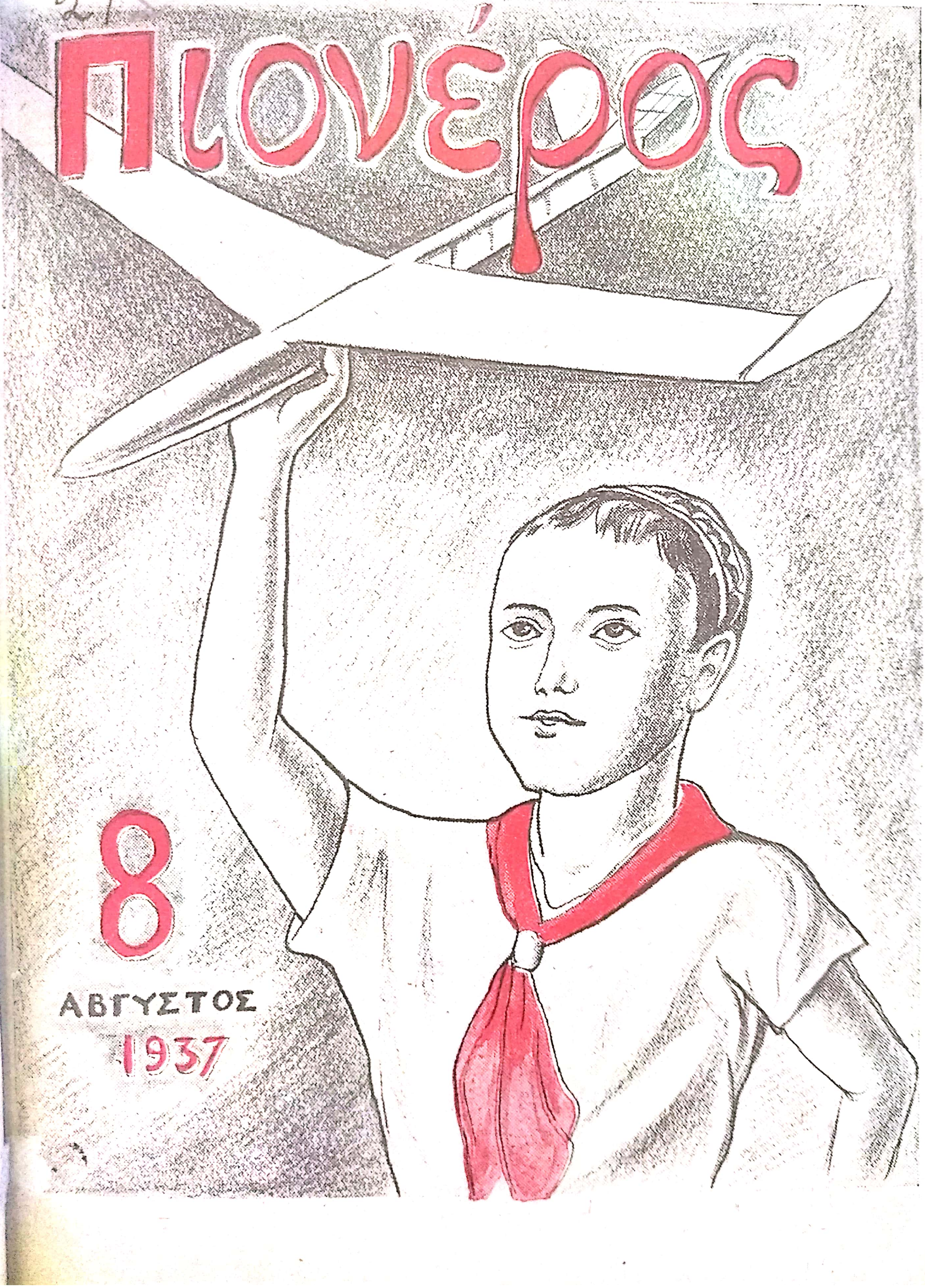

Πιονέρος
8
ΑΒΓΥΣΤΟΣ
1937

ΓΙΑ ΤΟ ΕΡΓΟ ΤΙΣ ΕΡΓΑΤΙΚΙΣ ΤΑΞΣΙΣ ΝΑ ΙΣΕ ΕΤΙΜΟΣ!

ΠΙΟΝΕΡΟΣ

ΠΙΟΝΕΡΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

ΟΡΓΑΝΟ ΤΥ ΟΜΠΚΟΜ ΤΥ ΚΟΜΣΟΜΟΛ ΤΥ ΔΟΝΜΠΑΣ ΚΕ ΤΥ ΛΚΠ ΤΙΣ ΥΣΣΔ

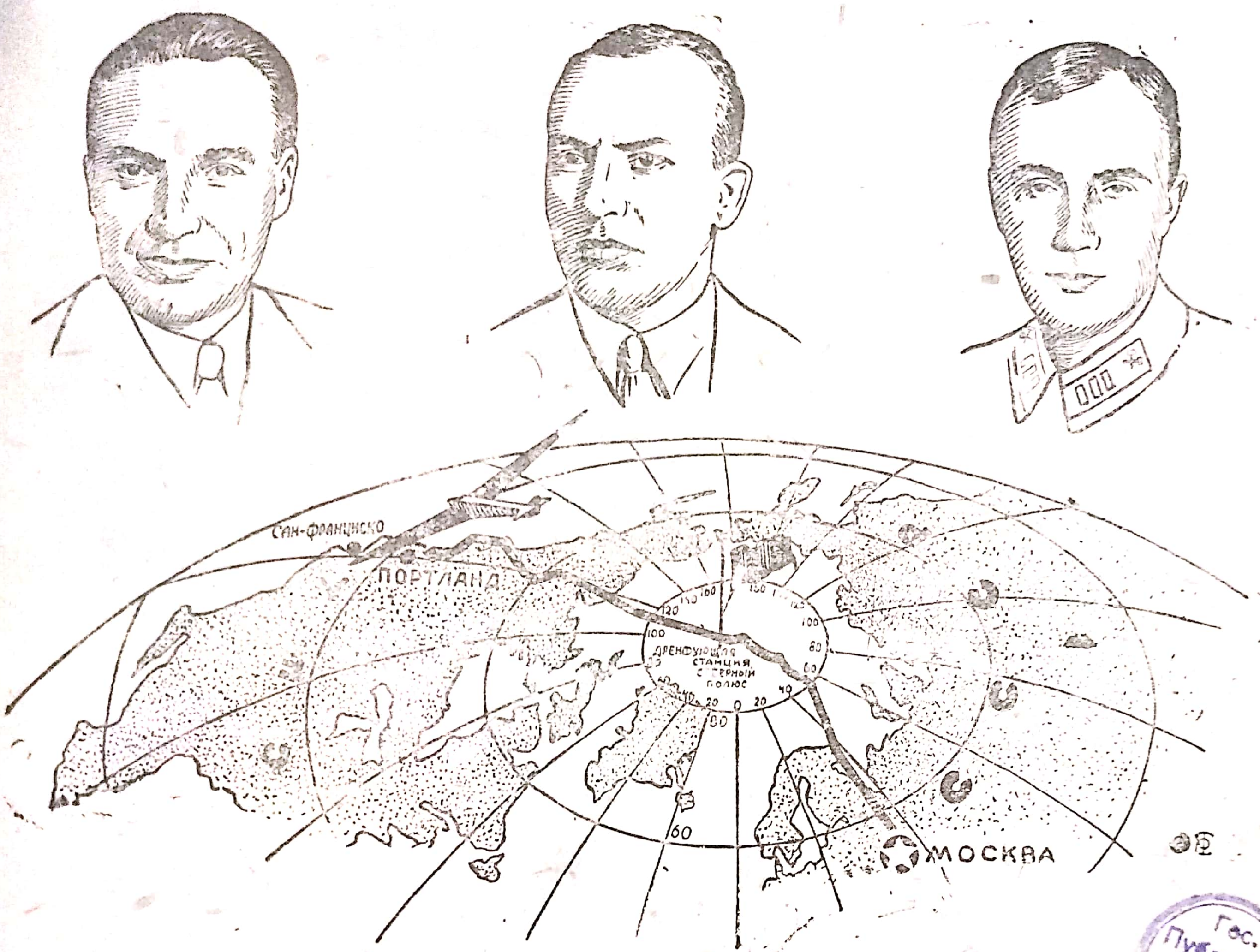
ΧΡΟΝΟΣ VII ΑΡ. 8 (73)

ΑΒΓΥΣΤΟΣ 1937

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ:

СОДЕРЖАНИЕ:

ΣΤΙΝ 1-ι ΣΕΛΙΔΑ: Ι ίροες τις Σοβιετικίς Ένοσις - ΤΖΚΑΛΟΦ, ΜΠΑΙΝΤΥΚΟΦ κε ΜΠΕΛΙΑΚΟΦ πυ περάσανε το Σταλινικό δρομολόγιο Μόσχα—Βόριος Πόλος—Βόρια Αμερικί.

Π. ΑΝΔΡΟΝΙΚΟΠΥΛΥ

ΤΡΑΓΥΔΙ ΤΟΝ ΣΟΒΙΕΤΙΚΟΝ ΑΕΡΟΠΟΡΟΝ

Πές-μας, έλικα, τραγούδι,
Τράβα, ο μοτόρ, πσιλά,
Σα μαγιάτικο λυλύδι
Ι καρδιά-μας ας γελά.

Σκύκστε, σίφυνες κε μπόρες!
Ι ανέμι ας φισύν!
Κεραβνί, υράνιες φλόγες
Δε μας σκιάζυν κι' αν λισύν.

Τυς ανέμυς απσιφύμε,
—Κι' ας υρλιάζυν σα θεριά—
Απσιλά, πσιλά πετύμε
Με τ' ατσάλινα πυλιά.

Να τριπόσι αν θελίσι
Οσάν φιδι—-ερπετό
Ο εχτρός για να μας ρίκσι
Στο σκοτάδι το φριχτό.

Τα μοτόρ θε να βυίξυν,
Ι προπέλες θα ιχύν.
Κ' ι πιλότι τις Πατρίδας
Στον αθέρα θα βρεθύν.

Πές-μας, έλικα, τραγούδ',
Τράβα, ο μοτόρ, πσιλά.
Οσάν άνικσις λυλύδι
Ι καρδιά-μας ας γελά.

Τσεμπελντά, 1937.

Ι ΑΝΤΙΠΟΛΕΜΙΚΙ ΜΕΡΑ

Τιν 1 τυ Αβγύστυ τυ 1914 άρχισε ο ιμπεριαλιστικός πόλεμος.

Ι περισότερες χόρες τυ κόζμυ πίρανε μέρος σ' αφτό το μακελιό. Κάπυ 74 εκατομίρια εργάτες κε χοριάτες επιστρατεφτίκανε στις γραμές τον στρατόν στις χόρες, πυ πολεμύσανε. Με τι θέλισι τον καπιταλιστόν κε τον τσιφλικάδον φορέσανε το χακί για να σκοτόνυν ο ένας τον άλο.

Ι εργαζόμενι όλον τον χορόν δε θα ξεχάσυνε ποτές τις φρίκες κε τις καταστροφές τυ πανκόζμιυ πολέμυ. Μέσα σε 4 χρόνια τυ ιμπεριαλιστικύ πολέμυ σκοτοθίκανε 10 εκατομίρια άνθροπι, τραβματιστίκανε από βόλια, από οβιδες, φαρμακοθίκανε από ασφιξιογόνα άλα 20 εκατομίρια άνθροπι.

Τον πόλεμο δεν τον χριαζόντανε ι εργαζόμενι, ο πόλεμος τυς έφερνε μόνο θάνατο κε φτόχια. Τον πόλεμο τον χριαζόντανε ι καπιταλιστές κε ι τσιφλικάδες τις Ανκλίας, Γερμανίας, Γιαπονίας, Ιταλίας, Ροσίας κ. α. καπιταλιστικόν χορόν. Με τον πόλεμο λίνανε το ζίτιμα τυ ξανομιράζματος τυ κόζμυ, τυ ξαναμιράζματος τον απικιόν, τυ αρπάγματος τον αγορόν για να λιστέβυν.

Περάσανε 23 χρόνια κι' ο κόζμος στέκετε μπροστά σ' έναν πιο εματιρό πόλεμο. Ο πόλεμος αφτός άρχισε πια.

Οσπυ ιπάρχι καπιταλιζμός, όσπυ ιπάρχι φασιζμός, ιπάρχυν κε θα ιπάρχυν ι πόλεμι.

Ι Ιταλία άρπαξε τιν Αβισινία. Ι Γερμανία σε σιμαχία με τιν Ιταλία ένα χρόνο πριν ανάψανε τον πόλεμο στιν Ισπανια. Ι Γιαπονία άρπαξε τι Μαντζυρία κα τόρα πολεμάι να αρπάξι κε τι Βόρια Κίνα.

Ι φασίστες εμπριστές τυ πολέμυ στέλνυν σ' όλες τις χόρες τυς σπιγύνος-τυς κε με τι βοιθια τον τροτσκιστόν προσπαθύν να ανάψυν κενύργιυς πολέμυς.

Ι εργαζόμενι όλον τον χορόν ενόνυν τις δινάμις-τυς στον αγόνα ενάντια στο φασιζμό, ενάντια στον κίνδινο τυ πολέμυ.

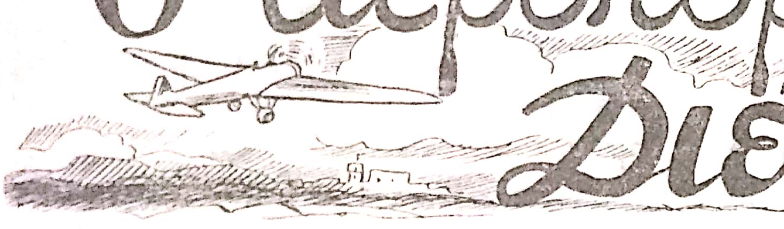
Ι Σοβιετικί Ένοσι, όπυ ι εργαζόμενι κάτο απ' τι σοφί καθοδίγισι τυ σ. Στάλιν διμιυργύν τι χαρύμενι κε εφτιχιζμένι ζοί-τυς, αγονίζετε για τιν ιρίνι, ξεσκεπάζι τυς εμπριστές τυ πολέμυ.

Ι εχτρί ετιμάζοντε να μας επιτεθύνε. Μα εμίς ξέρυμε τις δινάμις-μας. Ο ισχιρός-μας Κόκινος Στρατός, όλος ο σοβιετικός λαός, άμα θα τυς καλέσι το Κομυνιστικό Κόμα, αμέσος θα μπύνε στι μάχι για να ιπερασπιστύνε τα σίνορα τις Μεγάλις-μας Πατρίδας. Κι' ας το ξέρυν όλι ι εχτρί-μας, πος θα τιν πάθυνε άσκιμα.

ΚΥΡΤ ΓΑΥΖΝΕΡ

Ο αεροπόρος Διέγο Λεόν

Τα φασιστικά αεροπλάνα επιτεθίκανε ενάντια ς' ένα απ' τα χοριά τις περιφέριας Λας Χύρδες στιν Εστρεμαδύρα. Σχεδόν όλα τα σπίτια νκρεμίςανε. Ι μιςί απ' τυς κατίκυς τυ χοριύ, μαζί κε ι ςινκενίς τυ Λεόν ςκοτοθίκανε. Φέβγοντας απ' τις λίςτρικές επιθέςις ι πρόςφιγες φτάςανε στα ςίνορα τυ ρεπυμπλικάνικυ στρατό.

— Το πεδάκι αφτό θα το ςτίλυμε στο ορφανατροφίο,—ίπε ο φρύραρχος δίχνοντας το Διέγο.

— Εγό, δεν ίμε πεδάκι κε δεν ίνε ανάνκι να με ςτίλετε ςτο ορφανοτροφίο. 'Ιμε μεγάλος!

Ο φρύραχος έριχςε μια ματιά ςτι μικρί φιγύρα τυ Διέγο κε ίθελε όλα να τα περάςι για χορατά.

— 'Ιμε απ' τι Λας Χύρδες. Εκί, όλιμας ίμαςτε μικρί ςτο μπόι, γιατί ποτές δεν τρόγαμε καθός πρέπι,—ίπε ο Διέγο ςτο φρύραρχο.—'Ιμε αρκετά μεγάλος για να πολεμίςο ςτο μέτοπο.

Μα όταν ίδε ο Διέγο, ότι ο φρύραρχος λογαριάζι τα λόγια-τυ για πεδιακίςια ςκέρτςα, αφτό τον έκανε να θιμόςι.

— Καλά, ςτίλτε με ςτο ορφανοτροφίο,—ίπε.—Το ίδιο κάνι, τιν άλι μέρα θα το ςκάςο κε θα πάγο ςτο ςίνταγμα, όπυ, βέβεα θα με πάρυνε κε θα με γράπςυνε στρατιότι.

Τέλιοςε ι φαςαρία με το ότι πίραν τον Διέγο Λεόν ςτο ντόπιο αεροδρόμιο για να βοιθάι το προςοπικό ςτις δυλιές-τυς. Τρόμπερνε αέρα ςτις ςαμπρέλες τον αεροπλάνον, γιόμιζε τα ντεπόζιτα με μπενζίνα, καθάριζε τα μοτόρια. Ο Διέγο κίταζε με ςτενοχόρια τα αεροπλάνα πυ απογιονόντανε, κ' έλεγε: «έςτο κε μια φορά να πεταχςο!»

* * *

Μια φορά κατά το μεςιμέρι ςτο αεροδρόμιο προςγιόθικε το πολεμικό αεροπλάνο τυ ανθιπολοχαγύ τις αεροπορίας Μορένο.

Ο Διέγο έτρεχςε ςτο αεροπλάνο κε ίδε πος διο νοςοκόμι βάζανε ςτο φορίο τον τραβματιςμένο πολιβολιτί. Απ' τι ςινκίνιςι τυ κόπικε ι ανάςα.

— Ανθιπολοχαγέ Μορένο!—ίπε ςιγανά, μα επίμονα.—Δεν έχετε πια πολιβολιτί κε εγό έμαθα καλά το πολιβόλο!

Το τολμιρό πεδαρέλι άρεςε τυ ανθιπολοχαγύ Μορένο.

— Εςί όλο ακόμα θέλις να πετάς,—κε ο ανθιπολοχαγός λαφροχτίπιςε το Διέγο ςτον όμο.—Περίμενε να μεγαλόςις κε ίςτερα.

Ο Διέγο δάνκαςε το χιλός-τυ. Στα μάτια-τυ στράπςανε δάκρια απελπιςίας.

* * *

Από κίνι τιν ιμέρα ο ανθιπολοχαγός Μορένο άρχιςε να πετάι με νέο παρατιριτί τον Πέτρο, έναν αδίνατο άνθροπο, πυ φενότανε ςα να ίτανε μόνο από ςτύδια.

Ο Διέγο προςπαθύςε με πίζμα να αποχτίςι τι φιλία-τυ: «Πέτρο, ςε παρακαλό. πάρε-με μαζί-ςυ».

Ο Πέτρο μαςύςε τιν πίπα τυ τςιγάρυ-τυ.

— Χριάζετε να ζιτίςυμε τιν άδια τυ

ανθιπολοχαγό... Ο ανθιπολοχαγός ίχε καλί-διάθεσι.

— Καλά, έμπα μέσα, διαβολόπυλο.

Κ' ι τρις-τυς μαζί πετάχσανε για να χάνυνε αεροπορικί ανίχνεφσι.

* * *

Πέντε αεροπλάνα αποτελύσανε το απόσπαζμά-τυς. Ο αέρας ίτανε ιλιόλυστος κε διάφανος. Ο Διέγο καθότανε δίπλα στον Πέτρο. Χερότανε, πυ βρισκότανε στον αέρα.

Μα τί ίνε αφτό; Τί σινέβικε; Τ' άλα αεροπλάνα απομίνανε κάπυ εκί απάνο. Το αεροπλάνο τυ Πέτρυ χαμίλονε. Κε πριν προφτάσι νάρθι στα σιλογικά-τυ ο Διέγο, ο Μορένο προσγιόθικε. Το μοτόρ χάλασε λιγάκι κε έπρεπε να το διορθόσυνε.

Ι επισκεβί τυ μοτόρ τυς πίρε μισί όρα. 'Οταν χσαναπετάχσανε, ι σιντρόφι-τυς δε φενόντανε πια. Ο Μορένο περίσεψε τιν ταχίτιτα κε πέταχσε γλίγορα για πίσο.

Στιν απαντί-τυς ερχόντανε τρία αεροπλάνα.

Στιν αρχί ο Διέγο τα πίρε για ρεπυμπλικάνικα αεροπλάνα, μα πιο ίστερα διέκρινε στα φτερά-τυς τυς κιρτύς σταβρύς.

Τι στιγμί αφτί πέσανε σα χαλάζι τα βόλια πάνο στο αεροπλάνο-τυς. Αρχίσανε να χσεπιδάνε σα ρεβίθια πάνο στα φτερά.

Ο Διέγο ίδε, ότι ο Μορένο μανυβράρι θαραλέα στον αέρα. Μα γιατί ο Πέτρο δεν απαντάι στυς πιροβολιζμύς; 'Αρχισε να καλοκιτάζι τον χσερανκιανό αφτόν άνθροπο. Το κεφάλι τυ Πέτρυ κρεμάστικε στιν πάντα, κε μια λυρίδα από έμα κοκίνισε το μέτοπότυ. Τότε ο Διέγο όρμισε στο πολιβόλο.

Τρα-τα-τα-τα,—άρχισε να χτιπάι το πολιβόλο.

— Μπράβο!—φόναχσε μ' όλες τις δινάμις-τυ ο Μορένο.

Μα ο Διέγο δεν τον άκυε: εχσακολυθύσε να πιροβολάι.

'Ενα απ' τα φασιστικά αεροπλάνα πίρε φοτιά κε έπεσε με το πλεβρό κάτο, σέρνοντας από πίσο-τυ μια λυρίδα από καπνό.

— Ρε, διάβολε! Λες να τόκανα εγό, —κε χσακολυθύσε να πιροβολάι: τρα-τα-τα-τα...

Ο δρόμος ίτανε πια ελέφτερος.

* * *

Στο αεροδρόμιο ο ανθιπολολαγός Μορένο επένεσε τον Διέγο κε τον λαφροχτίπισε σιντροφικά στον όμο:

— Θα συ μάθο τιν τέχνι τις πτίσις!

Κι' ο ανθιπολοχαγός Μορένο κράτισε το λόγο-τυ! 'Επερνε πιο σιχνά μαζί-τυ τον Διέγο, τυ εχσιγύσε τα μιχανίματα τυ αεροπλάνυ, το σκοπό-τυς, μα καμιά φορά δεν τύδινε το τιμόνι στα χέρια.

* * *

Κε πάλι βοίθισε τον Διέγο ένα απ' τα περιστατικά, πυ τα έχι τόσο πολά ο πόλεμος στιν Ισπανία. Σε μια σκλιρί εναέρια μάχι τραβματίστικε βαριά ο ανθιπολοχαγός Μορένο, έπεσε ανίμπορος στο κάθιζμά-τυ κε το αεροπλάνο άρχισε να κατεβένι ορμιτικά. Μα ο Διέγο άρπαχσε ένκερα το τιμόνι κε κατόρθοσε να προσγιόσι δίχος βλάβι το αεροπλάνο στο αεροδρόμιο.

Το προσοπικό τυ αεροδρόμιυ, πυ έτρεχσε στο αεροπλάνο, ενδιαφέρτικε: πιός θα κιβερνάι τ' αεροπλάνο;

— Εγό.!—ίπε ο Διέγο κε τ' αφθάδικα μάτα-τυ σα να ροτύσαν:

— Ε, λιπόν, ακόμα θα εχσακολυθάτε να με λογαριάζετε μορό;

'Ετσι ο Διέγο έγινε αεροπόρος. 'Ιστερα από κάμποσες βδομάδες ο εμφίλιος πόλεμος τον έστιλε στο βόριο μέτοπο όπυ τα πολεμικά καράβια τον στασιαστόν κε τον ιντερβέντον απιλύσανε τις ισπανικές ακρογιαλιές.

Το διάταγμα ίτανε σίντομο κε χσεκάθαρο:

— «Αεροπόρε Λεόν, πάρτε φορτίο βόμβες».

Ο Διέγο κατάλαβε το διάταγμα αφτό με όλο-τυ το ίνε. Σ' αφτόνα, ακριβός σ' αφτόνα, εμπιστεφτίκανε τιν ιπέφθινι πράχσι να βυλιάχσι το θοριχτό τον στασιαστόν.

Απογιόθικε. Το πρόσοπό-τυ, το κεφά-

λι-τυ, ςα να φλογιζόντανε. Προςπαθύςε να γίνι κίριος τυ εαφτύ-τυ. Νά-νά βρίςκετε πια πάνο απ' τιν ακρογιαλιά. Τα κίματα πέφτυν στιν ακρογιαλιά, κε τυ φένετε, πος ακύι το θόριβό-τυς. Πέταξε πάνο απ' το λιμάνι, πάνο απ' τι ράδα, έφταςε στο πόρτο, πυ ανιγότανε αγάλια-αγάλια. Κόπικε ι ανάςα τυ Διέγο: τρις τζιμινιέρες, οχτό θοραχιζμένι πίργι. Νά το φαςιστικό καράβι!

Για μια στιγμί θιμίθικε το δάςκαλό-τυ, τον ανθιπολοχαγό Μορένο,—άραγε τί θάκανε εκίνος ςε μια τέτια στιγμί;

— Μπαμ!—τυ γάβγιςε ένα απ' τα αντιαεροπορικά κανόνια, πυ βριςκότανε στο θοριχτό.

Ο Διέγο ζίγιςε το αεροπλάνο-τυ με το καράβι, πυ άρχιςε να μανυβράρι, τυ φενότανε πος βρίςκετε αχριβός πάνο απ' το εχτρικό θοριχτό κε έριξε κάμποσες βόμβες. Πεταχτίκανε απάνο γιγάντια ςαντριβάνια, ςα θερμοπίδακες. Αστόχιςε κε ι βόμβες πέςανε στι θάλαςα.

Το Διέγο τον έπιαςε απελπιςία. Δεν έδινε πια καμιά προςοχί στις ομοβροντίες τον αντιαεροπορικόν κανονιόν, χαμίλοσε πολί, κε έριξε τις τελεφτέες βόμβες πυ τυ απομίνανε.

Αντίχιςε ένα τρομερό τρίκσιμο—πέτιχε αχριβός στο στόχο!

Το χτίπιμα ίτανε επιτιχιμένο, κε το τεράστιο καράβι άρχιςε να βυλιάζι. Ι πλόρι-τυ ςικόθικε απάνο μιςογερμένι κε ο πιρατίς μ' όλα τα μεγάλα κανόνια κε τυς θοραχιζμένυς πίργυς-τυ βύλιαξε!

Στιν ακρογιαλιά ι ρεπυμπλικάνι στρατιότες αναστενάξανε ςα να ξαλαφρόςανε.

Αφτό ίτανε ένα απ' τα μεγαλίτερα ανδραγαθίματα τυ 16-χρονυ αεροπόρυ Διέγο Λεόν, πυ αγαπάι θερμά τιν πατρίδα-τυ κε δε λιπάτε τι ζοί-τυ για τιν ιπεράςπιςί-τις απ'τις λιστρικές επιθέςις τον φαςιστόν.

Ι ΠΡΟΤΙ-ΜΥ ΝΙΚΙ

'Οταν ίμυνα ακόμα πιονέρος, το ονιρό-μυ ίτανε να γίνο αεροπόρος. Εχτός το ςχολιό κε το πιονέρικο τάγμα διάβαζα εφιμερίδες κε πολά βιβλία για τιν αεροπορία, τι ςτρατοςφέρα, τον κςακυςτό ρόςο αεροπόρο Ζυκόφςκι.

Μα διςτιχός ςτο ςχολιό-μας τότε δεν ίχαμε ομίλυς αεροπορίας κε αβιομοντελιζμύ. Κε ίςτερα, αφύ τέλιοςα το ελινικό ςκολιό τυ Μικρύ-Γιανιςόλ, ίρθα ςτι Μαριύπολι. 'Επιαςα δυλιά ςτο τιπογραφίο.

Δυλέβοντας — δεν κςεχνύςα τα όνιρά-μυ. Κάθε φορά, πυ έβλεπα να πετάι κανένα αεροπλάνο — τόνιοθα να ίνε ςαν κανένας μαγνίτις πυ τραβάι τις ςκέψςις-μυ εκί απςιλά. Μπίκα ςτο Κομςομόλ κι' άρχιςα να μαθένο κε να πέρνο ενεργό μέρος ςτι δυλιά.

Κε νά, το Κομςομόλ με βοίθιςε. 'Ιρθε ι πιο εφτιχιζμένι μέρα τις ζοίς-μυ. Ι κομςομόλικι οργάνοςι μ' έςτιλε ςτο αεροκλύμπ για να μάθο τιν αεροπορικί τέχνι, δίχος ν' αφίςο τι δυλιά-μυ ςτο τιπογραφίο.

'Ιτανε ι μέρα τις 25 τυ Γενάρι 1936. Στο αεροκλύμπ, πυ έφερε το όνομα τυ ίροα τις Σοβιετικίς 'Ενοςις Μόλοκοφ αρχίςανε τα πρότα-μας μαθίματα.

'Ιςτερα απ' τι θεορία, αρχίςανε ι πραχτικές εκςαςκιςις.

Πέραςαν βδομάδες κε μίνες επίμονις δυλιάς κε μάθιςις. Κε μια καλοκεριάτικι μέρα ίςτερα απ' το μεςιμέρι μαζί με κάμποςυς ςιντρόφυς-μυ με «αεροβαφτίςανε». Αφτό έγινε ςτις 11 τυ Ιύνι κε θα το θιμάμε ς' όλι-μυ τι ζοί.

Πετύςαμε κάθε μέρα με τον ινςτρύκτορά-μας. Από μέρα ςε μέρα καταχτύςαμε τιν τέχνι τις ανεκςάρτιτις πτίςις.

Μιά μέρα με ςίμοςε ο ινςτρύκτοράς-μας κε μυ λέι.

—Σίντροφε Υςυλύ, ςίμερα θα πετάκςις με τον νατζλιότ (το δικιτί-μας).

Πετάκςαμε. 'Ιςτερα απ' τιν εχτέλεςι τον αςκίςεον προςγίοςα το αεροπλάνο.

Τιν άλι φορά πέτακςα πια μόνος. Δεν το πίςτεβα κε μόνο τότε, όταν πέτακςα μόνος-μυ άλες διο τρις φορές κατάλαβα, ότι κςέρο πια να κιβερνό το αεροπλάνο.

Αφτί ίτανε ι πρότι-μυ νίκι.

ΓΡΙΓΟΡΙΣ ΥΣΥΛΥ

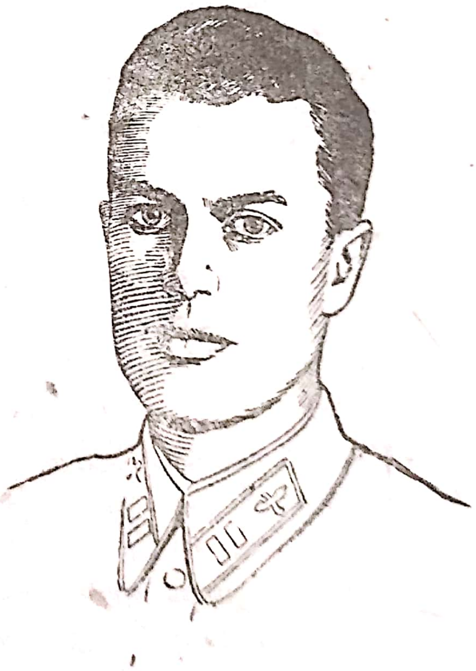
I ΚΑΛΙΤΕΡΙ ΑΕΡΟΠΟΡΙ ΤΥ ΚΟΖΜΥ

«ΑΝΑΘΡΕΠΣΑΜΕ ΣΤΙΣ ΑΕΡΟΠΟΡΙΚΕΣ ΔΙΝΑΜΙΣ-ΜΑΣ ΚΕ ΕΧΥΜΕ ΤΟΡΑ ΤΕΤΙΥΣ ΑΝΘΡΟΠΥΣ, ΠΥ ΛΟΓΑΡΙΑΖΥΝΤΕ ΔΙΚΕΑ Ι ΚΑΛΙΤΕΡΙ ΑΕΡΟΠΟΡΙ ΤΥ ΚΟΖΜΥ»

(Κ. ΒΟΡΟΣΙΛΟΦ).

Ι ανδρίι αεροπόρι Ιροες τις Σοβιετικίς Ενοσις—Γρόμοφ (απάνο), Ντανίλιν (αριστερά) κε Γιυμάσσεφ (δεξιά), πυ περάσανε το Σταλινικό δρομολόγιο Μόσχα—Βόριος Πόλος—Σαν-Τζασίντο—10 500 χμ. κε σπάσανε το πανκόζμιο ρεκόρτ απόστασις.

Δ. ΠΑΒΛΥ

Ο Χριςτάκις απ' το Δυργύτι

Στι ςινικία τις Αθίνας το Δυργύτι ζύςε ς' ένα απ' τα κςίλινα ςπίτια ο λατόμος Κόςτας με τι γινέκα-τυ κε το μικρό-τυ γιο Χριςτάκι. Ο Χριςτάκις μάθενε ςτι δέφτερι τάκςι τυ ςκολιύ τις ςινικίας-τυς.

Ο Κόςτας δύλεβε ςτα λατομία κ' ι ςιντρόφι-τυ τον λογαριάζανε ένα απ' τυς καλίτερυς μαςτόρυς. Κ' ίτανε αλίθια· ο μαςτρο-Κόςτας ίκςερε τιν τέχνι-τυ καλά. Δύλεβε πολί. Τι νόρμα για τα φυρνέλα ο νικοκίρις τιν ανέβαςε. Κι' ο μαςτρο-Κόςτας έβαζε όλες τις δινάμις-τυ για να εχτελάι τις νόρμες, γιατί ι δυλιές λιγόςτεψαν κε δε θα μπορύςε να έβρι αλύ δυλιά αν θα έφεβγε απ' αφτόν τον νικοκίρι. Κι' αφτό το έκανε για να μιν απομίνι απραγματοπίιτο ένα μεγάλο όνιρό-τυ: να ςπυδάςι το γιό-τυ το Χριςτάκι.

Κάθε μέρα ςτα μεςιμεριάτικα διαλίματα, εκί πυ κςεκυράζονταν ι εργάτες κάτο απ' το ιπόςτεγο, πυ το φτιάκςανε από κλαδιά για ίςκιο, ο μαςτρο-Κόςτας ςινίθιζε να μιλάι για το γιο-τυ:

— Ο Χριςτάκις-μυ μαθένι καλά, θα προςπαθίςο να τον ςπυδάςο, να τον κάνο άνθροπο, βρε πεδιά, κε ίςος να δο κε γο ςτα γεράματα καμιά άςπρι μέρα απ' αφτόν, έτςι πυ να μι με τρόνε ι πέτρες κε ι παραμίνα ςτα γεράματα!

Περάςανε άλα τέςερα χρόνια βαριάς δυλιάς ςτα λατομία για το μαςτρο-Κόςτα κε δίςκολις μάθιςις μ' ένα ςορό ςτερίςις για το Χριςτάκι.

'Ιταν Απρίλις. Το βράδι, όπος πάντα, ο μαςτρο-Κόςτας έβαλε τυς διναμίτες τιν όρα πυ τέλιονε ι δυλιά, τυς άναψε κε έφιγε· έτςι πυ το πρωί νωρίς, όταν θα έρχονταν τα κάρα να έχι πέτρες για να φορτόςυν.

Τιν άλι μέρα ο μαςτρο-Κόςτας τι ςινιθιζμένι όρα πίγε να δυλέψι. Ι πρότι δυλιά-τυ ίτανε να εκςετάςι τυς διναμίτες, πυ έβαλε χτες το βράδι. Κιτάζοντας τυς διναμίτες, ίδε ότι ένας απ' αφτύς πυ έβαλε, δεν πίρε φοτιά. 'Αρχιςε να ςκαλίζι για να τον βγάλι. Σκαλίζοντας όμος, ο διναμίτις πίρε φοτιά, έςκαςε κε χτίπιςε θανάςιμα το μαςτρο-Κόςτα. 'Ετρεκςαν ι εργάτες κι' όταν τον κςεςκεπάςανε κάτο απ' τις πέτρες κε τα χόματα, ακύςανε τα ςτερνά-τυ λόγια: «Χάθικα, ρε πεδιά! Το πεδί-μυ: Ι γινέκα-μυ!..».

*
* *

Ο Χριςτάκις απόμινε ορφανός. Μπροςτά-τυ έμπενε το ζίτιμα τις ζοίς. Αναγκάςτικε ν' αφίςι το ςχολιό, όπυ ίτανε πια ςτιν πέμτι τάκςι, κε να πάι να δυλέψι.

'Επιαςε δυλιά ςτο λαςτιχάδικο εργοςτάςιο τυ Κέςαρ εκί ςιμά ςτιν ςινικία. Κυβάλαγε βαριά πράματα: κάςες, ςακιά.

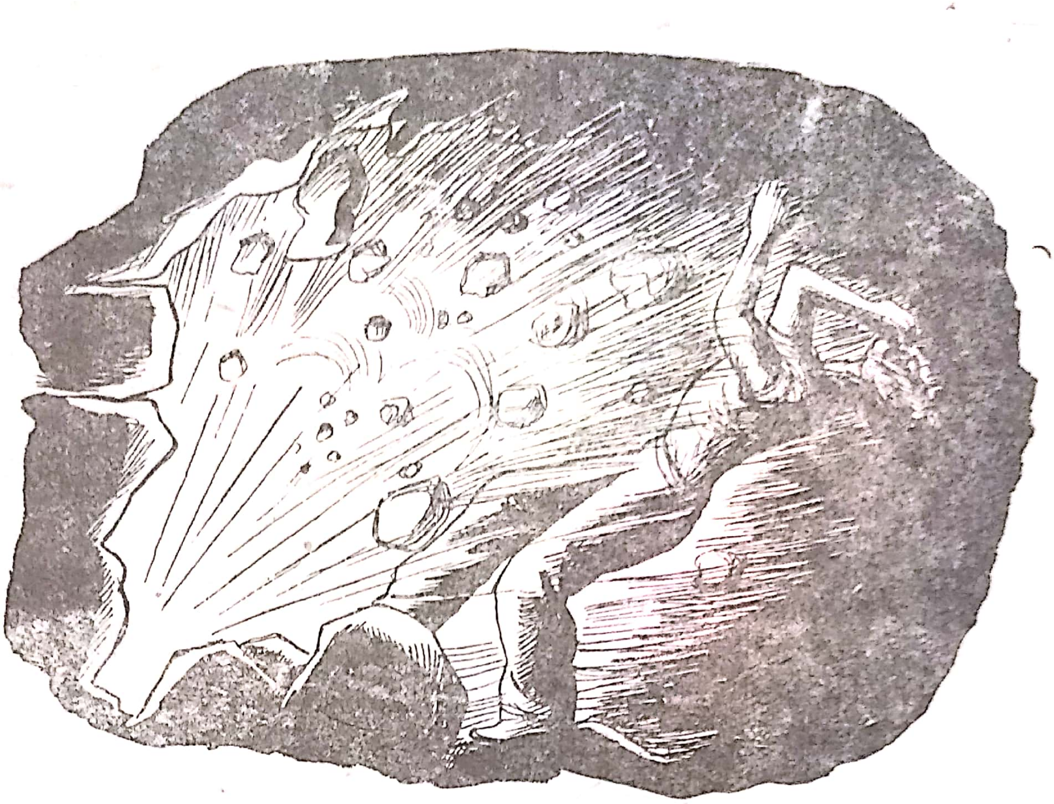
Ι μιτέρα-τυ έγινε πλίςτρα κε δύλεβε ςε διάφορα πλυςιόςπιτα. Κάθε βράδι μάζεβε αποφάγια κε κςερά κομάτια ψομί για να φάνε, γιατί το μεροκάματο αφτίς κε τυ Χριςτάκι δεν έφτανε.

'Οςο περνύςαν ι μέρες, ο Χριςτάκις απ' τι βαριά δυλιά κε τιν ανθιγιινί μιρουδιά τυ καυτςύκ γινότανε όλο κε πιο αδίνατος κε πιο κίτρινος. Γι' αφτόν έςβιςε το όνομα

«πατέρας» κε τα όνιρα πυ έτρεφε ο πατέρας-τυ γι' αφτόν «να τον σπυδάσι», «να τον κάνι άνθροπο».

Στο εργοστάσιο μπίκε ο Χριστάκις 14 χρονόν. 'Ετσι έκσιπνο, όπος τον βλέπανε ι κομσομόλι κε ι πιονέρι, πυ κριφά, βέβεα, ίτανε στο εργοστάσιο, άρχισαν να τον σιμόνυν κε να τυ δίχνυν το δρόμο, πυ πρέπι ν' ακολυθίσι.

'Ιστερα από λίγο ο Χριστάκις έγινε πιονέρος. Διάβαζε τιν κομσομόλικι εφιμερίδα «Νεολέα» κε άλα επαναστατικά βιβλία.

Ο διναμίτις πίρε φοτιά

Καταλαβένοντας τι θέλι-τυ, άρχισε να πέρνι ενεργο μέρος στι δυλιά τις πιονέρικις κε τις κομσομόλικις οργάνοσις στο εργοστάσιο.

'Αμα ίτανε να μιράσυνε προκιρίκσις, άκυες το Χριστάκι να λέι:

— Τις πιο πολές να μυ τις δόσετε εμένα. Θα τις μιράσο όλες.

Στις απεργίες, στις διαδιλόσις—παντύ ο Χριστάκις στις πρότες γραμές.

*

Πρότι Αβγύστυ. Στα χαράματα ο κομσομόλικος πιρίνας βρισκότανε στο πόδι. 'Επρεπε να τιχοκολίσυν αντιπολεμικά σινθίματα, να κρεμάσυν κόκινες σιμέες στο εργοστάσιο κε στυς δρόμυς τις σινικίας. Κομσομόλι κε πιονέρι μιραζμένι σε διο σινεργία σκορπίσανε στυς δρόμυς τις σινικίας.

Ο Χριστάκις έτιχε να πάγι με το σινεργίο, πυ θα κρέμαγε τις κόκινες σιμέες. Κσεκινίσανε. Μπροστά στο εργοστάσιο πάνο απ' τα σίρματα ριψοκινδινέβοντας να τον χτιπίσι το ρέβμα ο Χριστάκις κρέμασε πσιλά μια κόκινι σιμέα. Φεβγοντας απ' εκί, τράβικσαν για το καμπαναριό τις εκλισίας. Ο Χριστάκις έβγαλε κάτο απ' το ζακέτο-τυ τιν κόκινι σιμέα κε μονομιάς ανέβικε στο καμπαναριό. Σκαρφάλοσε άφοβα κε κρέμασε τιν κόκινι σιμέα, πυ ίτανε μεγαλίτερι απ' το μπόι-τυ.

Το προί όταν ο κόζμος κσίπνισε κε ίδε τα σινθίματα κε τις κοκινες σιμέες, άρχισε να μαζέβετε σε όμαδες στο κέντρο τις σινικίας.

Κι' όταν μαζέφτικε αρκετός κόζμος στιν πλατία, ι πιονέρι άρχισαν να μιράζυν τις παράνομες αναιπολεμικές προκιρ κσις. Ο Χριστάκις χονόταν μες' τον κόζμο μιράζοντας βιαστικά τις προκιρίκσις, πυ τις ίχε στον κόρφο-τυ.

'Ενας κομσομόλος ανέβικε στυς όμυς ενός σιντρόφυ-τυ κι' άρχισε να μιλάι για τιν αντιπολεμικί μέρα. Πριν προφτάσι να τελιόσι, φτάσανε ι πολιτσμάνι κε ι χαφιέδες κι' άρχισαν να χτιπάνε με τα νκλοπ τυς εργάτες.

Ι πιονέρι κε ι κομσομόλι, πυ βρισκόντανε μαζί με τον κόζμο, αδιάσανε τις πέτρες, πυ ίχανε στις τζέπες-τυς, πάνο στα κεφάλια τον πολιτσμάνον.

Ίστερα από κάμποσα λεφτά μάχις, ι διαδίλοσι διαλίθικε. Ο κομσομόλικος πιρίνας πέτιχε το σκοπό-τυ, δίχος να πιάσυν κανένα ι πολιτσμάνι.

Το ίδιο βράδι, όταν νίχτοσε πια, στα λατομία, όπυ σκοτόθικε ο πατέρας τυ Χριστάκι, από διο-διο μαζεβόντανε ι κομσομόλι. Ίχανε παράνομι σινεδρίασι.

Μίλισαν για το πός πέρασε ι αντιπολεμικί μέρα. Κε σαν τέλιοσαν, ο γραματέας, πέρνοντας το λόγο, ίπε:

— Σίντροφι! Κατά τι γνόμι-μυ, ο πιρίνας-μας πρέπι σίμερα να πάρι στις γραμές-τυ τον πιονέρο Χρίστο, πυ ίνε απόψε μαζί-μας. Εμίς τον δοκιμάσαμε σ' όλες τις δυλιές-μας κε ιδιέτερα σίμερα στιν αντιπολεμικί μέρα. Αφτός ο ίδιος μας ιπόσχετε εδό, στο ίδιο μέρος, όπυ σκοτόθικε ο πατέρας-τυ, να παλέψι πιστά για το εργατικό-μας κίνιμα.

Όλι σιμφονίσανε.

Ίστερα απ' το γραματέα πίρε το λόγο ο Χριστάκις. Τα μάτια-τυ λάμπανε στο χλομό φος τυ φενκαριύ, πυ μόλις βγίκε πίσο απ' το βυναλάκι.

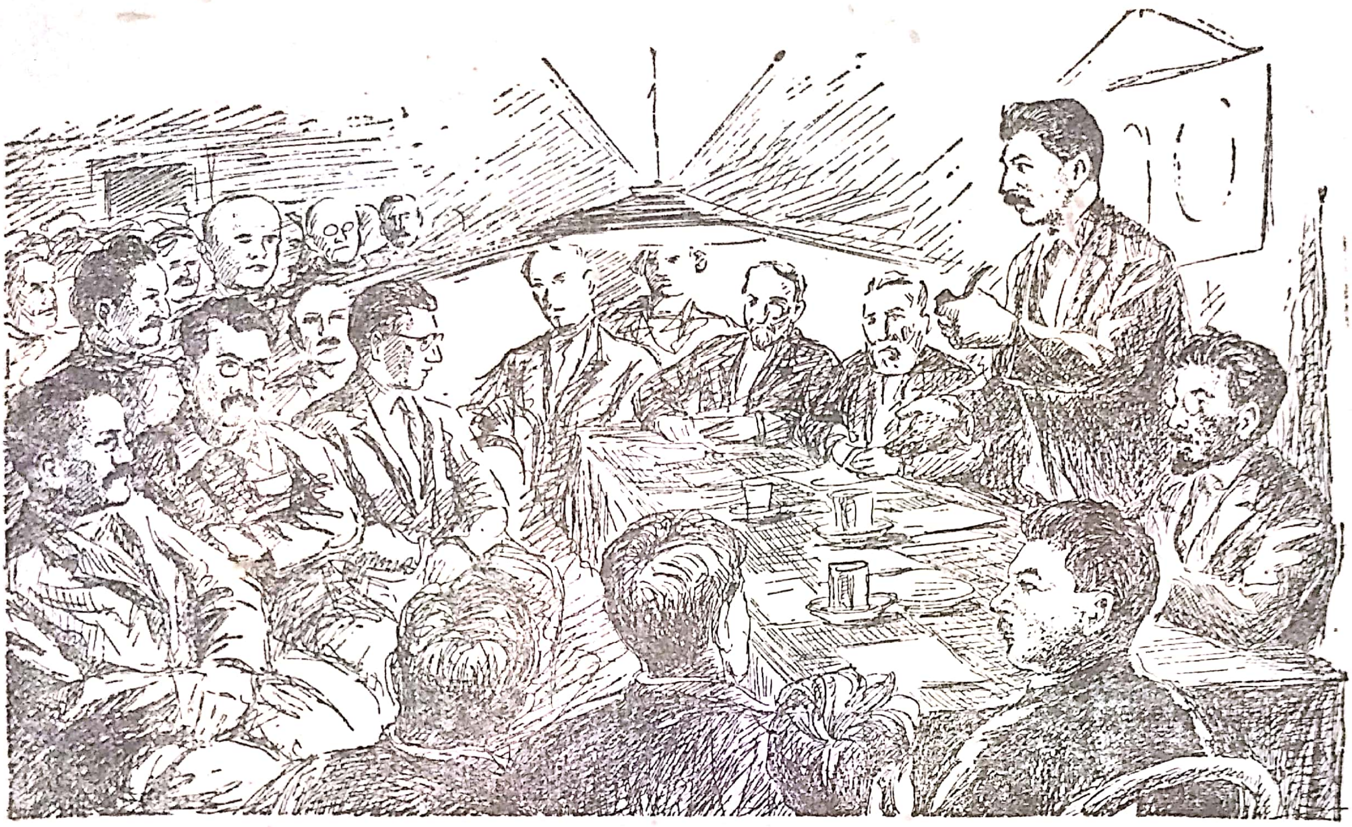
— Ίνε τιμί για μένα να γίνο μέλος τις Κομυνιστικίς Νεολέας κε δίνο το λόγο-μυ να παλέψο κάτο απ' τι σιμέα-τις κε τυ καθοδιγιτι-τις τυ Κομυνιστικύ Κόματος, πιστά, δραστίρια κε με θάρος για τιν απελεφθέροσι τις τάξις-μυ απ' τα νίχια τυ φασιζμύ!

Από διο-διο γλιστρύσανε εδό κε κι ι σιλυέτες τον κομσομόλον πυ φέβγανε σκόρπια για τι σινικία.

Από κίνο το βράδι άρχισε ι κομσομόλικι σταδιοδρομία τυ Χριστάκι.

— Ίνε τιμί για μένα να γίνο μέλος τις Κομ. Νεολέας...

Ο ς. Στάλιν μιλάι στο VI-ο ςινέδριο τυ ΡΣΔΕΚ

ΤΙΣ ΠΑΡΑΜΟΝΕΣ ΤΟΝ ΜΕΓΑΛΟΝ ΜΑΧΟΝ

Ιύλις 1917. Ι αντεπανάςτασι ςορέβι τις δινάμις-τις για να επιτεθί ενάντια στιν επαναςτατικί Πετρύπολι.

Ι Προςορινί κιβέρνισι—το όργανο τον καπιταλιςτόν κε τςιφλικάδον—με τι βοίθια τον εςέρον κε μενςεβίκον πιροβόλιςε τις διαδιλόςις τον εργατόν κε τον στρατιοτόν στις 3-5 τυ Ιύλι ςτιν Πετρύπολι.

Ο Κερένςκι—αρχιγός τις Προςορινίς κιβέρνισις—ανακαλί τυς γιύνκερ απ' το μέτοπο για να πνίκςι τιν επαναςτατικί Πετρύπολι. Αρχιζυνε ν' αρεςτάρυν τυς μπολςεβίκυς. Ι γιύνκερ λιςτέβυν κε κλίνυν τι ςίντακςι τις «Πράβντας». Ι Προςορινί κιβέρνισι βγάζι ένταλμα για να αρεςτάρυν τον Λένιν κε να τον δικάςυν.

Ο Λένιν φέβγι στιν παρανομία, κι' από κι καθοδιγάι μιςτικά το εργατικό κίνιμα. Ι ς. ς. Στάλιν, Σβερντλόφ, Ορτζονικίδζε κρίβυν τον αρχιγό ςτο ςπίτι τυ παράνομυ-μπολςεβίκυ Αλιλύεφ. Κε ίςτερα ο ς. Στάλιν βοιθάι τον Λένιν να φίγι στο σταθμό Ραζλίβ.

Από 'κι ο Λένιν άρχιςε να καθοδιγάι τις προετιμαςίες για τι Μεγάλι Οχτοβριανί Επανάςταςι, για τιν ένοςι τον μπολςεβίκικον δινάμεον στιν έφοδο ενάντια στον καπιταλιςμό.

Στις 8 τυ Αβγύςτυ ςινκαλίτε το VI-ο ςινέδριο τυ κόματος.

Το ςινέδριο αφτό ετίμαςε το μπολςεβίκικο κόμα για τι Μεγάλι Οχτοβριανί ςοςιαλιςτικί επανάςταςι, κε γι' αφτό πρέπι να κςέρυν όλι ι πιονέρι κε μαθιτές.

Απ' τι μακρινί Σιβιρία, τα Ιράλια, τον Αντικάφκαςο, το Βόλγα, απ' όλες τις άκρες τις Ροςίας ίρθαν στο ςινέδριο 285 μπολςεβίκι, πυ αντιπροςοπέβανε τις 240 χιλιάδες μέλι τυ μπολςεβίκικυ κόματος. Μέςα ςε τέςερις μίνες ίςτερα απ' τι Φε-

ρυαριανί επανάςτασι τα μέλι τυ μπολςεβίχικυ χόματος τριπλαςιαςτίχανε.

'Ολι ι χόρα βριςχότανε τότε ςε μεγάλι έντασι. Ι μπυρζυαζικί Προςορινι κιβέρνιςι δεν εχτέλεςε τις ιποςχέςις, πυ έδοκε ςτο λαό. Ο πόλεμος ςινεχίζότανε. Δεν έδινε γι ςτυς χοριάτες. Τιμορύςανε ςκλιρά τυς επαναςτατιμένυς εργάτες κε χοριάτες. Τυφεκίζανε με τις χιλιάδες τυς στρατιότες πυ αρνιόντανε να πολεμίςυν. Ι κιβέρνιςι απογόρεβε τις μπολςεβίκικες εφιμερίδες, μα τιν άλι μέρα ι μπολςεβίκικες αφτές εφιμερίδες κςαναβγένανε με άλες ονομαςίες κε εκςακολυθύςανε τον αγόνα-τυς ενάντια στιν αντεπαναςτατικί μπυρζυαζία.

Κε νά τιν περίοδο αφτί μαζέφτικε παράνομα ςτιν Πετρύπολι το VI-ο ςινέδριο τυ κόματος.

«Τιν εκςυςία μπορύμε να τιν πάρυμε τόρα με ένοπλι εκςέγερςι, αφτί δε θα μας ανανκάςι να τιν περιμένυμε πολί ι εκςέγερςι δε θα γίνι αργότερα απ' το Σεπτέμβρι—τον Οχτόβρι»,—ίπε ο Λένιν. Ι ςκέπςι αφτί μπίκε ςα βάςι για τι δυλιά τυ έχτυ ςινέδριυ τυ μπολςεβίκικυ κόματος.

Στο ςινέδριο ο ς. Στάλιν εφάρμοζε ςταθερά τι λενινικί γραμί. Ο ς. Στάλιν ίτανε οργανοτίς, ομιλιτίς κε καθοδιγιτίς τυ ςινέδριυ. 'Ολι ι λόγι κε ι εκθέςις-τυ ίτανε με λενινικό πνέβμα.

Ο Πρεομπραζένςκι κε ο Μπυχάριν—ι παλιάνθροπι, πυ ςτα τελεφτέα έγιναν άμεςι πράχτορες τον φαςιςτόν, ςτο VI-ο ςινέδριο βγίκαν κε μιλίςανε ενάντια ςτα πςιφίςματα, πυ τα επεκςεργαςτίκανε ο Λένιν κε ο Στάλιν.

Το κόμα ετίμαζε εκςέγερςι, μα αφτί ι προδότες λέγανε, ότι ακόμα ίνε νορίς για εκςέγερςι, χριάζετε να περιμένυνε (κε ςτο διάςτιμα αφτό ι μπυρζυαζία θα μάζεβε τις δινάμις-τις για να πνίκςι τιν επανάςταςι).

Το κόμα καλύςε τυς εργάτες κε τυς φτοχύς χοριάτες να κςεςικοθύνε μαζί ενάντια ςτυς εόνιυς εχτρύς-τυς, τυς καπιταλιςτές κε τυς τςιφλικάδες.

Μα ι προδότες αφτί λέγανε, ότι ι χοριάτες θα πάνε ενάντια ςτυς εργάτες. 'Ετςι θέλανε να προκαλέςυν τιν έχτρα ανάμεςα ςτυς εργάτες κε τυς χοριάτες κε, έτςι να χάςυν τιν επανάςταςι.

Το κόμα καλύςε τυς εργάτες να κςεςικοθύνε για τιν κατάχτιςι τις εκςυςίας με το ςκοπό ν' αρχίςι πρότι ι ροςικί εργατικί τάκςι τιν πανκόζμια προλεταριακί επανάςταςι. Ι προδότες προτίνανε να περιμένυμε για τιν κατάχτιςι τις εκςυςίας, όςπυ, μαθές, να κςεςικοθύνε ι εργάτες ςτι Δίςι.

Το ςινέδριο απέριψε αφτές τις «προτάςις» κε μονιαζμένα ακολύθιςε τον Λένιν κε τον Στάλιν.

Το VI-ο ςινέδριο τυ μπολςεβίκικυ κόματος έδικςε τον ολοφάνερο δρόμο τυ αγόνα τον εργαζομένον για το νκρέμιζμα τις εκςυςίας τον καπιταλιςτόν κε τςιφλικάδον, για τιν κατάχτιςι τις εκςυςίας απ' το προλεταριάτο κε τυς φτοχύς χοριάτες.

Ι εργαζόμενι, πυ τυς καθοδιγύςε το κόμα τυ ΛΕΝΙΝ—ΣΤΑΛΙΝ, τραβίχςανε το δρόμο αφτό, πυ τυς έφερε ςτι νίκι τις ΜΕΓΑΛΙΣ ΟΧΤΟΒΡΙΑΝΙΣ ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΙΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΙΣ.

Λ. ΚΑΣΙΛ

Ο μπαρμπα-Κόλιας ο μιγοπιάστις

Νά έτςι δα θάνε καλίτερα,—ίπε, όταν ι ζυλιγμένι ςτα πριζμένα δάχτιλά-τυ πράσινι μίγα έπαψε να ζυζυνίζι παραπονιάρικα κε να τεντόνι τα ποδαράκια-τις.—Νά έτςι δα θάνε καλίτερα,—επανέλαβε. Έβγαλε απ' το ςάκο-τυ ένα μπυκαλάκι, ξεβίδοσε δίχος να βιάζετε τιν τάπα κε έτακξε κάτι στο βαμπάκι. Ολόγιρα μίρισε φαρμακίο.

Τα πεδιά ίρθαν πιο ςιμά, προσπαθόντας να ρίκςυν μια ματιά πάνο απ' τον όμο-τυ.

—Μίγα—Τιμίγα ι ςινθιζμένι, έτςι κε θα τι γράψυμε,—ίπε τραγυδιστά κάτο απ' τι μίτι-τυ ο έφθιμος μιγοπιάστις κε κάρφοσε τι μίγα με μια μακριά καρφίτςα.

—Πιράζι, αν κιτάζυμε;—ρότιςε ο Λάριχ για ν' αρχίςι κάπος τιν κυβέντα.

—Πολί μάλιστα,—ίπε ο μιγοπιάστις,—να κιτάζετε κάνι, μα να κριφοκιτάτε ίνε πραγματικό έςχος. Κε ςις, πεδιά, κλεφτοςιμόςατε ςιγά-ςιγά κε κριφοκιτάτε. Προπολύ, πια βλέπο τι ςκιά-ςας. Νά δεν κιτάζο πυθενά, μα θα ςας το πο νέτα-σκέτα, ότι ι μίτι τυ πεδιύ, πυ στέκετε αριστερά πίσο απ' τι ράχι-μυ, ίνε... Λιγάκι βρεμένι.

Ο Λάριχ τράβικςε βιαστικά απάνο τι μίτι-τυ. Ι μίτι-τυ ίτανε πραγματικά βρεμένι. Ο Λάριχ χτες το βράδι κριολόγιςε λιγάκι, τρέχοντας κςιπόλιτος ςτα νερά ίστερα απ' τι βροχί. Μα πός το έμαθε ο μιγοπιάστις;

—Όλα τα κςέρο,—εκςακολυθύςε ο μιγοπιάστις, δίχος να γιρίςι κε εκςακολυθόντας να καταγίνετε με τα κυτάκια-τυ.—Εγό πίςο στο ζβέρκο-μυ έχο μάτι κάτο απ' το καπέλο, μα μόνο δε φένετε,—όλα τα κςέρο. Ίνε πιά τρις μέρες πυ όλο τρέχετε από πίςο-μυ, κρίβεστε ςτα χαμόδεντρα... Ο ένας από ςας έχι μπύκλες, ο άλος ίνε κυρεμένος. Ο κυρεμένος βαστάι ανκίστρια.

—Αφτό κε 'γο μπορό να το καταλάβο απ' τι ςκιά,—ίπε ο Βάνιας, ο φίλος τυ Λάριχ,—κατεργάρις πυ ίςαστε.

Ο μιγοπιάςτις γίριςε κε κίτακςε έφθιμα τα πεδιά.

Ο ΠΑΡΑΚΣΕΝΟΣ ΠΑΡΑΘΕΡΙΣΤΙΣ

Τα μάτια-τυ ίτανε ασπριδερο-γάλαζα, ςαν τυ βιζανιάρικυ μορύ, ι μίτι-τυ γιάλιζε κε ίτανε κόκινι κε κςεφλυδιζμένι. Ο μιγοπιάςτις χαμογέλαςε κε τυ τινάχτικε γελία το ανιχτόχρομο φυντοτό γένι-τυ.

—Ε, λιπόν, φτάνι πια να κιτάζετε πίςο απ' τι ράχι, —ίπε.—Περάςτε απ' τι μπροστινί πόρτα. Ορίστε.

Τα πεδιά περάςανε γίρο απ' τυς τενεκέδες, τα κυτιά κε τ' απόχια, πυ κίτονταν καταγίς κε σταθίκανε μπροστά στο μιγοπιάστι. Πραγματικά, ίτανε πια τρις μέρες, πυ παρακολυθύςανε απ' τα χαμόδεντρα τον παράκςενο αφτόν παραθεριςτί. Περπατύςε ςτο δάσος, πιγενοερχότανε ςτιν ακροποταμιά, γίρευε κάτι ςτο νερό. Τα πεδιά τον ίδανε να κινιγάι μ' ένα μεγάλο απόχι τις πεταλύδες. Ο παραθεριςτις-μιγοπιάςτις φορύςε πλατί λινό παντελόνι, αλπακένια μπλύζα, ζοζμένι με χοντρό κορδόνι με φύντες, ςανδάλια δίχος κάλτςες, ένα μάβρο ςακάκι από αλπακά, πυ άςτραφτε ςτον ίλιο κε στο κεφάλι-τυ φορύςε κασκέτο από τζίβα. Στα χέρια-τυ, εχτός απ' τ' απόχια κε τ' ανκίςτρια βαστύςε κ' ένα μικρό βαλιτςάκι. Ένα τέτιο

βαλιτςάκι ίτανε ζογραφιζμένο πάνο ςε μια κάρτα τυ λοτύ. Στο λοτό λεγότανε «βοτανικός ςάκος».

—Νά, πεδιά,—ίπε ο μιγοπιάςτις, λιγάκι μακρόςιρτα,—μαζέβο μιγίτςες, ςκαθαράκια, πεταλυδίτςες. Κ' εςίς τί κάνετε;

—Εμίς, πςάρια πιάνυμε,— ίπε ο Λάρικ,

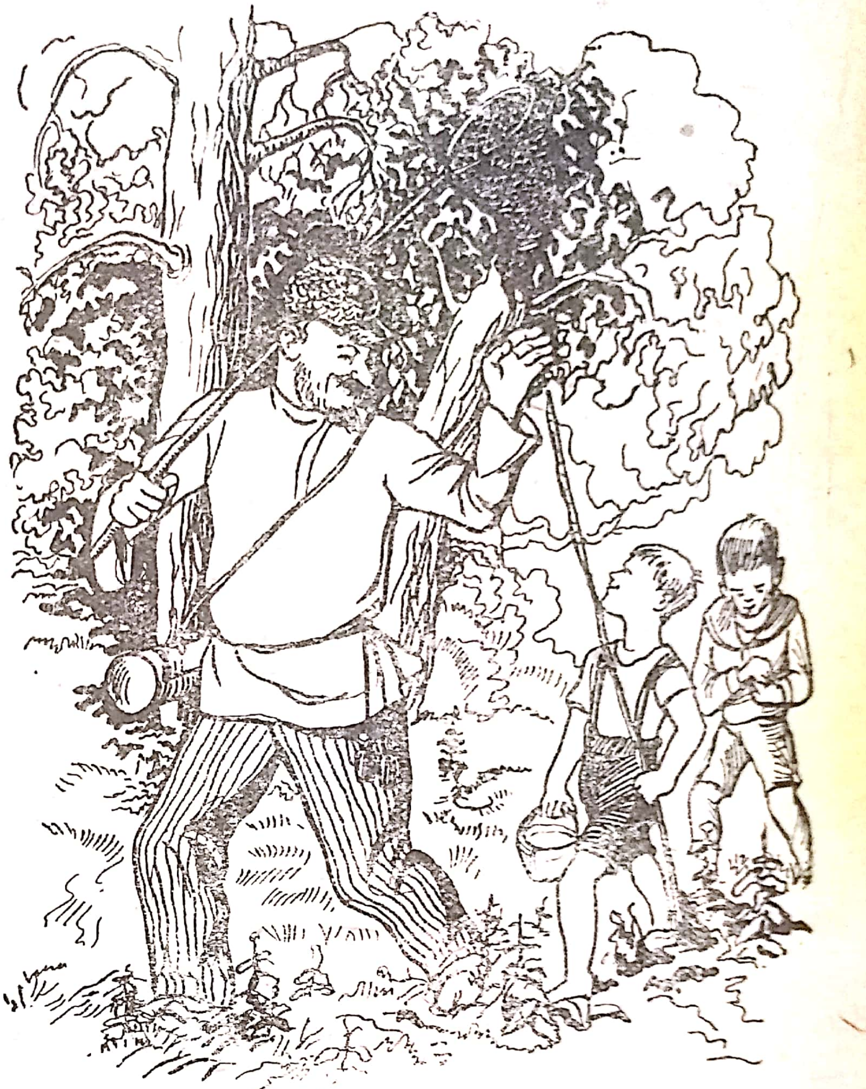
— Μα μόνο πυ δεν πιάνυντε καθόλυ καλά. Δεν τςιμπάν καθόλυ.

—Πςαρέβετε; Κι' αφτί ίνε καλί δυλιά. Καλά, εγό θα ςας μάθο τα μιςτικά τυ πςαριύ τα κςέρο όλα.

—Κε ςις πύ δυλέβετε;—ρότιςε ο Βάντκας.

—Παντύ κε ς' όλα τα μέρι,—ίπε ο μιγοπιάςτις κε με μια μεγάλι χιρονομία έδικςε το δάςος, το ποτάμι, τον υρανό, μακριά τα περιβόλια.

—Πιγένετε κε ςε ιπερεςιακές αποςτολές;—ρότιςε ο Βάντκας.

—Μελετό τι φίςι, ιπιρετό τιν επιςτίμι.

—Κςέρο,—ίςτε νατυραλιςτίς (φιςιοδίφις) ίπε ο Λάρικ, κι' ο Βάντκας τον κίτακςε με ςεβαζμό, μα αμέςος το πρόςοπό τυ πίρε μια αδιάφορι έκφραςι.

—Μα γιατί φορίτε καςκέτο μπάνιυ;—ρότιςε.

—Δεν ίνε μπάνιυ, μα ίνε από τζίβα, —ίπε ο μιγοπιάςτις,—το λιπόν, παλικάρια, ας ςινεχίςυμε το κινίγι. Θέλετε να με βοιθάτε; Ι φιλία ίνε φιλία, κε ι δυλιά—δυλιά. Εμπρός!

Ο ΜΑΒΡΟΣ ΓΑΤΟΣ ΚΕ Ι ΜΕΛΙΣΑ ΖΟΡΖΕΤΑ

Κε νά πιγένυν ςτο δάςος, κι' ο εφθιμος μιγοπιάςτις, πυ καθός φένετε, τον λένε μπαρμπα-Κόλια, κε επίςιμα Νικολάι Πετροβιτς Σίντοροφ, ο έφθιμος μιγοπιάςτις ςε κάθε βίμα, ςε κάθε μονοπάτι, ςιμά ςε κάθε χαμόδεντρο βρίςκι κανένα νέο, θαβμαςτό πράμα για το οπίο τα πεδιά ύτε κε ιποπςιαζόντανε. Ο μιγοπιάςτις βλέπι αλεπυδίςιες κοπριές, βρίςκι νιχτερίδα ςτιν κυφάλα τυ δέντρυ, κςιπάζι τον μιρμίνκοφάγο ςτο πέφκο, δίχνι τ' αχνάρια τις βερβερίτςας ςτιν φλύδα το δέντρυ. Βλέπι όλι τι μιρμινκοφολιά κε διιγάτε ςτα πεδιά γελίες ιςτορίες για τα μερμίνκια. Τις φτέρες, τα μύςκυλα, τιν ίςκα—όλα τα παρατιρί, κε για όλα θα κςέρι κάτι το ακςιοςιμίοτο. Ίςτερα βγένυν απ' το δάςος κε περνάνε ςιμά από μια μεγάλι κολχόζικι αβλί. Κ' εκί όλι ίνε γνοςτί τυ μπαρμπα-Κόλια. Σ' όλυς έδοκε γελία παρατςύκλια κε ονόματα.

Νά ςκάβι τιν κυμυλιά τις κοπριάς ι ςκοτυριαζμένι όρνιθα Φεκλύςκα, νά κάθετε ςτι θεμονιά ο πετινός Κίρικ. Άρχιςε να ςυςυνίζι ςιμά ςτο φράχτι ι χίνα Γόγα. Πετάχτικε απ' τιν αβλόπορτα κε κύνιςε τιν υρά-τυ το ςκιλάκι Φόντικ, κι' απ' το φράχτι το κίτακςε θιμομένα ο πραςινομάτις μάβρος

Γάτος. Πέτακςε από ςιμά ι μέλιςα Ζορζέτα. Φλιάριςε, ανίγοντας ςαν δεντάγια τιν υρά-τυ ο κύρκος Μιχλύχας Μακλάι.

Κε τυς χερετάι όλυς ο μπαρμπα-Κόλιας κε κςέρι όλον τα ονόματα.

Από κινι τιν ιμέρα άρχιςε μια κενύργια ζοί για το Λάρικ. Μόλις κςιπνύςε, ςκεφτότανε πια το πός ν' ανταμόςι τον μπαρμπα-Κόλια. Τυ φενότανε ότι δε θα μπορέςι πια ύτε μια μέρα να ζιςι δίχος αφτόν το θαβμάςιο κε πολίκςερο άνθροπο. Πριν έρθι ςτιν Κλιμέντιεφκα ο έφθιμος αφτός παραθεριςτίς με το βαλιτςάκι-τυ, ο Λάρικ ςτενοχοριότανε πολί ςτιν έπαβλι. Τιν έπαβλι αφτί τι χαριςανε ςτον πατέρα τυ Λάρικ, ςτον κςακυςτό κονςτρύκτορα Φ. Ο πατέρας-τυ έφτιαχνε θαβμάςια αεροπλάνα, γλίγορα κε όμορφα. Γι' αφτό τυ δόςανε διο παράςιμα κε μια όμορφι έπαβλι. Μα ι έπαβλι δεν άρεζε τυ Λάρικ. 'Εμιαζε πολί με τα ςπίτια τις πόλις. 'Ιχε τιλέφονο, ιλεχτριζμό, ιδραγογύς ςολίνες.

Ι μαμά-τυ έφιγε ςτιν Κριμέα για να γιατρέπςι τα νεφρά-τις. Ο πατέρας-τυ ερχότανε απ' τιν πόλι κε αμέςος έφευγε ςτο απάνο πάτομα όπυ ίχε το καμπινέτο κε το εργαςτίριό-τυ με τα μεγάλα παράθιρα. Ο πατέρας-τυ εκί ςχεδιογραφύςε κάτι, έγραφε, κε αργά τι νίχτα, άναβαν ι μεγάλες ιλεχτρικές λάμπες. 'Ολα τα διέφθινε ι θια-Ζένια, πυ ο Λάρικ ιποςχέθικε να τιν ιπακύι, όταν έφιγε ι μαμά-τυ. Μα ο Λάρικ δεν τα πίγενε καλά με τι θια-Ζένια. Ι θια-Ζένια ίτανε πολί κατςυφιάρικι κε φοβότανε τις γυςτερίτςες.

Νορίς το προί ο Λάρικ κε ο Βάντκας περιμένανε ανιπόμονα τον μπαρμπα-Κόλια ςτο οριζμένο μέρος, ςιμά ςτο ποταμάκι.

— Νά-τος κ' έρχετε, ο μπάρμπας έντομο,—έλεγε ο Βάντκας,—τί αςτίος πυ ίνε!..

Ο Λάρικ ςτιν αρχί ζίλεβε, γιατί θαρύςε, οτι ο μπάρμπα-Κόλιας αγαπά περιςότερο το Βάντκα. Μα ο θαβμάςιος μιγοπιάςτις προτιμύςε το Λάρικ, αν κε ο Βάντκας ίτανε πια ςτιν τρίτι τάκςι κε ο Λάρικ μόλις προβιβάςτικε ςτι δέφτερι τάκςι.

Τα πεδάκια βοιθύςανε τον μπάρμπα-Κόλια να πιάνι ςκαθάρια, πεταλύδες. Μαζέβανε για να κάνυνε γερμπάριο. Πςαρέβανε. Ο μπάρμπα Κόλιας ίκςερε πραγματικά τα μιςτικά λόγια τυ πςαριύ.

— «Τζιγορτζύχ», — αναφονύςε, ρίχνοντας τ' ανκίςτρια, κε το πιαζμένο πςάρι ςτι ςτιγμί βριςκότανε απάνο, ςτράφτοντας πάνο ςτο νερό.

'Ικςερε πολές τέτιες ιςτορίες, πυ δεν εφκερύςες να κλίςις το μάτι όταν τις άκυες. «Νά ς' εμάς, ςτα απάνο ρέματα ςτο πριν κιβερνίο τυ Νιζεγορότςκ»...—άρχιζε, κε τα πεδιά, ανίγοντας το ςτόμα, τον ακύανε ολόκλιρες όρες.

Μόνο μια φορά κατορθόςανε τα πεδιά να αποδικςυνε κάτι πυ δεν το ίκςερε ο μπάρμπα Κόλιας.

Εκίνι τι μέρα κίτονταν κςαπλομένι ςτις αμυδιές ςιμά ςτιν τεχνιτί λίμνι κε κιτάζανε ςτον υρανό. Κ' εκί πέτακςε από ςίνεφο ςε ςίνεφο ένα αεροπλάνο.

— «Ίνε το Μπ. Φ.»—ίπε ο Λάρικ κιτάζοντας ςτον υρανό.

— 'Ινε τυ πατέρα-τυ,—ίπε ο Βάντκας,—το όνομα τυ πατέρα-τυ ίνε Μπογντάν κε το επιθετό-τυ Φ. Τό'φτιακςε ο πατέρας-τυ κε γι' αφτό το ονομάςανε «Μπ. Φ.».

Μα ο μπάρμπα-Κόλιας δεν έδικςε κανένα ενδιαφέρο για το αεροπλάνο.

— Εγό, αδερφάκια-μυ, αγαπιτά-μυ ςκαθαράκια,—ίπε ο μπάρμπα-Κόλιας,—καταλαβένο από τζίτζικες, από πυλιά. Λίγο πολί κςέρο κε από ςκαθάρια. Μα αφτό το πράμα ος τόρα δεν μπορό να το καλοκαταλάβο.

«ΤΟ ΣΟΜΑΤΙΟ ΤΥ ΠΡΑΣΙΝΥ ΑΠΟΧΙΥ»

'Αλοςτε, ο μπαρμπα-Κόλιας πρότινε αμέςος ςτα πεδιά να φτιάκςυνε ένα μεγάλο

μοντέλο—τζίτζικα πυ να πετάι. Τυς τζίτζικες τυς ίκςερε καλά.

Αρχίςανε να ετιμάζυνε ιλικά για τον τζίτζικα. Πριν απ' αφτό ο μπάρμπα-Κόλιας πρότινε να οργανόςυνε ένα μιςτικό, το δίχος άλο μιςτικό, αλιότικα δε θα έχι κανένα ενδιαφέρο,—«Σοματίο τυ Πράςινυ αποχιύ». Δεν ίτανε κανένα μιςτικό, μα τα πεδιά αγαπύςαν πολί τι μιςτιριόδικι κατέφθινςι, πυ έδινε ο μπάρμπα Κόλιας ςε τέτιες απλές δυλιές, όπος το πιάςιμο πεταλύδον, το ςεργιάνι με τι βάρκα, το πςάρεμα, το κςέραμα τον φιτόν για το γερμπάριο.

Κι' όταν ο Λάρικ αντάμονε το Βάντκα κάπυ ςιμά ςτυς ανθρόπυς, αλιλοκιταζόντανε μιςτιριόδικα. Ο Βάντκας έςπροχνε με τον ανκόνα τον Λάρικ κε έλεγε:

— «Πράςινο απόχι;»

Ο λάρικ κιτάζοντας ςινομοτικά ολόγιρά-τυ, απαντύςε:

— «Μάβρο ςκαθάρι»...

Ο λάρικ ίτανε πολί εφχαριςτιμένος, ότι κι' αφτός έχι τόρα το μιςτικό-τυ. Πριν μιςτικά ίχε μόνο ο πατέρας-τυ. Ο πατέρας-τυ δεν τον άφινε να μπένι ςτο εργτςτίριό-τυ. 'Οταν έφεβγε, κλίδονε τιν πόρτα. Τις τελεφτέες μέρες ο πατέρας δύλεβε πάρα πολί κε ολόκλιρι βδομάδα τιν περνύςε ςτιν έπαβλι, ςχεδόν δίχος να βγένι απ' το καμπινέτο-τυ.

Μερικές φορές έβγενε να πιί το τςάι-τυ, έπιανε απ' τις αμαςκάλες το Λάρικ, τον πετύςε απάνο κε έλεγε:

— Λιπόν, πεδί-μυ Λάρικ, ςε λίγο θα πετάκςυμε;

— Πύ θα πετάκςυμε, με τί;

— Αν θα κςέρις πολά, θα ςυ φιτρόςυν τα γένια...

Ο τζίτζικας ίτανε πια ςχεδόν έτιμος. Από λεπτό ςίρμα φτιάκςανε το φτερά, από χαρτόνι—το πράςινο κορμί-τυ. Χριαζότανε να ςκεπάςυνε το ςιρματένιο ςκελετό με κανένα ελαςτικο διάφανο ιλικό. Ο μπαρμπα-Κόλιας παρακάλεςε το Λάρικ να ζιτίςι απ' τον πατέρα-τυ κάλκα [1]). Μα διςτιχός, ο πατέρας-τυ έφιγε τι νίχτα ςτιν πόλι.

[1]) Κολαριζμένο πανί για ςχεδιογράφιςι.

Κ' ΕΝΑ ΠΡΟΙ...

Το προί ι θια Ζένια έφιγε ςτο ςταθμό να πςονίςι πςομί κε φρύτα. Αφίςανε το Λάρικ να φιλάγι το ςπίτι.

'Ακςαφνα ο Λάρικ ίδε ςτιν ταράτςα τον μπαρμπα-Κόλια. Ο Λάρικ παρακςενέφτικε πολί. Ος τόρα ο μπαρμπα-Κόλιας δεν ερχότανε ποτέ ςτιν έπαβλί-τυς. Ο μπάρμπα-Κόλιας δεν αγαπύςε τυς ανθρόπυς, αγαπύςε το δάςος κε ίχε φιλίες με το Λάρικ κε τον Βάντια.

— Λιπόν, πός πάνε ι δυλιές-ςυ, πύ ίνε ι κάλκα;—ρότιςε ο μπάρμπα-Κόλιας.—Ι δυλιά, αδερφάκι-μυ, ίνε εντάκςι, μόνο περιμένι τιν κάλκα-ςυ. 'Ολι θαβμάζυνε τον τζίτζικά-μας.

Ο Λάρικ τυ ίπε, ότι έφιγε ο πατέρας-τυ. Ο μπάρμπα-Κόλιας παρακςενέφτικε πολί.

— 'Εφιγε; Τί λες; Νά δυλιά... Δεν πιράζι πέρνυμε λιγάκι, τυ πατέρα-ςυ θα τυ μίνι αρκετί.

Το δέφτερο κλιδί απ' το καμπινέτο τυ πατέρα-τυ βριςκότανε ςτο τραπέζι τις θιας-Ζένιας. Ο Λάρικ το ίκςερε. Μα τυ φενότανε ολότελα αδίνατο να παραβί τιν απαγόρεψι τυ πατέρα-τυ.

— Μα πός.. μα μια πυ δεν κάνι, αν... ίπε παραπονιάρικα.

— Βέβεα, κάπος δεν κάνι,—ίπε ο μπαρμπα-Κόλιας—έπιτα εςί δε θάχις κε το κλιδί. 'Ετςι κε πες, τί κυβεντιάζις τυ κάκυ.

— 'Οχι, το κλιδί το έχι ι θια-Ζένια ςτο τραπέζι-τις,—ίπε ο Λάρικ,—μα μια πυ δεν κάνι...

— Μα αφύ δεν κάνι θα πι, ότι δεν κάνι,—ίπε ο μπάρμπα-Κόλιας — Βέβεα, δεν ίνε καθόλυ καλό να μιν ιπακύςις ςτα λόγια τυ πατέρα-ςυ. Μπράβο-ςυ, Λάρικ!

Σκέφτικε κε κίτακςε ςτο παράθιρο. Στο παράθιρο φτάνανε ι φονές τον πεδιόν πυ πέζανε βολειμπόλ εκί ςιμά.

— Σε επενό για τι ςταθερότιτα-ςυ,—ίπε ο μπάρμπα-Κόλιας,—πάμε, Λάρικ, θα

ςυ δίκςο ένα τέτιο ςκαθάρι-κολιμβιτί, πυ δεν ίδες ςτι ζοί-ςυ. Μεγάλο ςκαθάρι, γίγαντας, ςα θοριχτό.

Πιγανε ςτο λυτρό. Ο μπάρμπα-Κόλιας άνικςε το ρυμπινέτο. Τυ Λάριχ τυ φενότανε πας το νερό τι φορά αφτί έτρεχε πολί αργά. Ανιπομονύςε να δι γλίγορα το ςκαθάρι, πυ έφερε ο μπάρμπα-Κόλιας μέςα ςτο ςκυρόχρομο βάζο. Όταν γιόμιςε ι μπανιέρα, ο μπάρμπα-Κόλιας έριξςε το ςκαθάρι ςτο νερό. Το ςκαθάρι ίτανε πραγματικά πολί μεγάλο. Τεράςτιο ςα χελόνα. Το ςκαθάρι κολίμπιςε, κυνόντας τα μαλιαρά πόδια-τυ.

— Φιςιςέ-το, φιςιςέ-το—ίπε ο μπάρμπα-Κόλιας.

Ο Λάριχ έςκιπςε πάνο από τις εμαγιέ άκρες τις μπανιέρας κε ςχεδόν ανκίζοντας με τα χίλια το νερό, άρχιςε να φιςά το ςκαθάρι. Κι' άκςαφνα τα μαλακά χέρια τυ μπάρμπα-Κόλια έγιναν αςινίθιςτα ςκλιρά κε κακά, αρπάκςανε απ' τον όμο κε το ζβέρκο το Λάριχ κε τον έχοςαν ςτο νερό.

Ο λάριχ απ' τον τρόμο-τυ θέλιςε να φονάκςι, το νερό μπίκε ςτο ςτόμα κε τι μίτι-τυ, άρχιςε να ςπαρταράι κε να πνίγετε. Φενότανε, ότι το νερό τόρα θα ςκάςι τ' αφτιά, τι μίτι, το ςτιθος-τυ.

Ο μπαρμπα-Κόλιας, δίχος να βιάζετε ςκύπιζε τα βρεμένα χέρια-τυ με το χνοδοτό ςεντόνι, πυ κρεμότανε ςτιν κολόνα. Ο μιγοπιάςτις ίτανε λιγάκι χλομός. Κίτακςε άλι μια φορά τον ακίνιτο Λάριχ. Το κεφάλι κε ι όμι τυ πεδιύ βριςκότανε ςτιν μπανιέρα κάτο απ' το νερο.

— Ζο ιςτ μπέςερ,—ίπε ο μιγοπιάςτις γερμανικά,—έτςι θα ίνε καλίτερα.

ΑΠ ΤΟ ΣΙΝΓΡΑΦΕΑ: Το διίγιμα αφτό δεν ίνε φανταςία. 'Ινε γεγονός, τρομερό κε πολιςίμαντο. Ο λαχαγός Κ., πυ μυ ίπε τιν ιςτορία, επέμενε να γράπςο γι' αφτί ςτιν εφιμερίδα. «Θάνε καλό να κςέρυν τιν ιςτορία αφτί κε ι μεγάλι κε ι μικρί»,—ίπε ςτο τέλος ο λοχαγός Κ.

(Αναδιμοςιεβμένο απ' τιν εφιμερίδα **«ΙΖΒΕΣΤΙΑ»**)

Στον «ΠΙΟΝΕΡΟ» Αρ. 6 διαβάςατε το άρθρο «Ι φ ι ς ί ς τ ε ς ς π ι γ ό ν ι», όπυ διγόμαςταν πός ι φαςίςτες προςπαθύν να μάθυν τα κρατικά κε πολεμικά μιςτικά τις χόρας-μας.

Ι. Στο πάνο διίγιμα τυ Λ. Καςίλ βλέπετε, πός ι δολερί φαςίςτες ςπιγόνι προςπαθύνε να χριςιμοπιίςυνε κε τα μικρά πεδιά για τις βρομοδυλιές τυς.

Κάνοντας τον έφθιμο νατυραλιςτί, ο «μπάρμπα-Κόλιας» κέρδιςε τιν εμπιςτοςίνι τυ Λάριχ, τον έπνικςε για να κλέπςι τα ςχέδια τυ πατέρα-τυ. Ο πατέρας τυ Λάριχ ίτανε ινζενιέρος κε έφτιαχνε νέα ςοβιετικά αεροπλάνα.

Ι τρομερί αφτί ιςτορία δεν ίνε φανταςία, μα ίνε αλιθινό γεγονός.

Να θιμάςτε πάντα για το δολερό εχτρο! Νάχετε πάντα το νύ-ςας!

Δ. ΕΡΙΣΤΕΑ

ΔΙΟ ΑΕΡΟΠΟΡΙΕΣ

Δόχσα στυ Στάλιν τα πυλιά
σε σας, αιτί τυ εθέρα!
Σκλάβι, μπροστά-σας τα στιχιά
χ' ι μάνιτες τυ αγέρα.
'Ιλιος ο ίσχιος-σας εσάς,
όπυ φανί σκορπάι,
τ' άνθι' τυ Μάι, τις χαράς
σε χέρσες, σε πελάι.
Στο πέραμα-σας τα φτερά
τα γέρνυν ντροπιασμένι
ι φτεροτί γιι τυ Βορά,
—ι μπόρες χ' ι ανέμι.
Τα νέφι ιποταχτικά
στο πέραμά-σας σκίβυν,
τα μιστικά-τυς τα στιχιά
στο διάβα-σας ανίγυν.
'Οπυ περνάτε ι αβγι
τις νιάς ζοίς προβάλι,
στα παγομένα ι ζοί
τα πέλαγα κσιπνάι.
Απ' τον σόνον εκσιπνά
κι' ο Πόλος μαχμυρλίκι.
Σταλινικί, για σας, γενιά,
Ιρόι μπολσεβίκι!

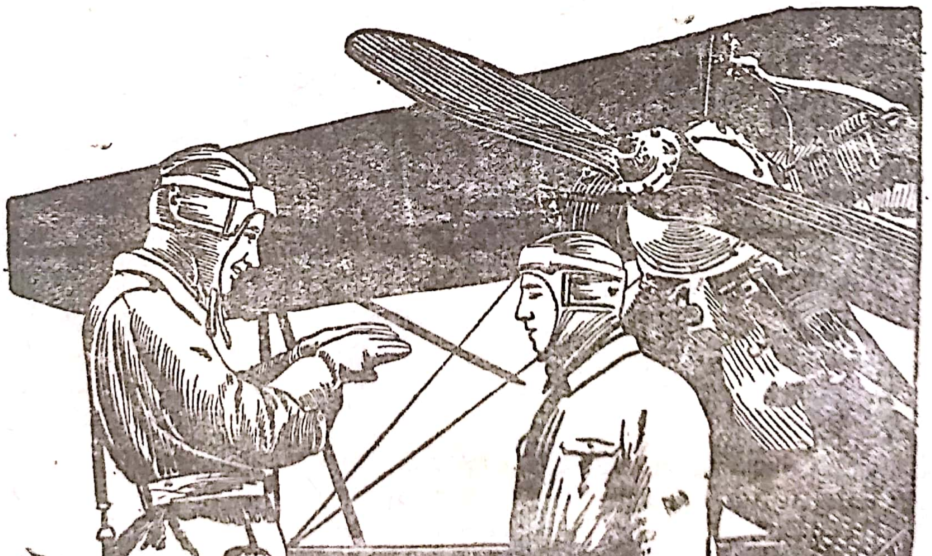
* * *

Κατάρα σε σας, πσιχογιί
τυ χάρυ—Φιάτ, Καπρόνι,
'Οπυ ο ίσκιος-σας φανί,
χορτάρι δε φιτρόνι.
Κσεφιλιμένα κε νεκρά
τα άνθι τα δροσάτα.
Μιρολογίστρα ι σιμφορά
εσίς περνάτε στράτα.

Κάθε στο διάβα-σας ζοί
μαρένετε κε σβίνι
Νεκρό στιν κύνια το πεδί
χ' ι χόρα ορφανεμένι.

Σας γνόρισε ι Αφρικί,
σας ίδε ι Βασκία.
Νέκρα παντύ, καταστροφί,
σκλαβιά κε ερημία,

Δίχος καρδιά, παλικαριά,
τις ατιμίας γένα,
Σας έχι ο χάρος σιντροφιά,
πυλιά καταραμένα.

Ο ινστρύχτορας ς. Λατζίνοφ δίνι οδιγίες στον αεροπόρο ς. Γυρέβιτζ (δεχσιά) πριν απ' τυ πτίσι.

Γ. ΚΟΣΤΟΠΡΑΒ.

I.

Μπιρ-ζαμάν ντα βάριντι,
Μπιρ-ζαμάν ντα γιόχιντι,—
Μπέλτιμ—ίτυν, μπέλτιμ—γιόχ,
Δεν το κξέρυμε, μπαρόχ,—
Στ' υρανό πολὰ ακάτο,
Σ' λέγο μπάριμ πας τον πάτο
'Ιτυν ένα όρυς, πυ
'Εζνιν ὲνα αλεπύ.
Αλεπύ τ' αντὲτ εν τίτκο:
Το νιαζμό-τ εν άλιαχ χίτκο.
Σςένκα, άνιαςτα πρατί,
Κάθε μέρα εςς γιορτί.
Πας δαφτύ-τ κριφό ςτιρέα
Ντρεςς κε πάι ς' κανά μαρέα,
Μπδίνα τίπος βριςςκ να κλέφτ,
Τρόι χυρτέν κε ράτκα πεφτ...
Ντρέχνι μέρες γράδες-γράδες,
Πίςο ζπδάζνι τα βδομάδες,
Πάγνε μίνες κυτ-α-κυτ.
'Αιτς το χρόνο-πα γιυμύτ.
'Οταν ίλιος γενιςςκάτε,
Χλίτςκο μέρα πςςιριςςκάτε.
Στέρας ίλιος βασιλέβ,
Κρίο νίχτα γιαναςςέβ.
Απ' το κρίο νίχτα στέρα
Βγένι ίλιος κε ιμέρα,
'Οπος ίτυν κε να εν,
Πςςιριςςκάτε γιανκιντέν.
Φίς'ςεν άνεμος λαφρύτςκα,
Γνέφςιν γιάςςκα τα δεντρύτςκα
Κε ςιπάιςεν τα ςιλβέις
Πας χλιυρύτςκα τα κυλφέις.
Τιντζκα δύγνε τα κλαδία

Σαιγιλίδκο καλμερία,
Κάθε ένα 'χτα δεντρά
Τ' έναν τ` άλο καλμερά.
Τα αρκδιες χοντρά, μαλιάρκα,
Πεταβρίςςκυνε υκνιάρκα
Κε τζυνέβυνε κοπάδ
Να νιφτύνε ςτο πιγάδ.
Στα βαθιὰ πιγάδια λόρια
Ανκαλίχτανε τα μόρια.
Το νερό 'χτο ζζυρυντύχ

«ΛΙΚΟΣ ΚΕ ΑΛΕΠΥ»—επεκςεργαζμένο κε ςτιχυργιμένο ελινικό παραμίθι.

Ντρεςς κε πάι ένα γιυρύχ.
Πες τα κίκκα τα κυκάνια
Σςένκα ςςύρκςαν τα τζυμπράνια,
Τα λαγύς ςτο ταραμά
Πςςίρςαν μπέζυν αλτιρμά.
Φοβιντζιάρκα ςτο ςτρατίτςα
Φανερόθιν το νιφίτςα.
Κςέβιν λίκος,—μρίχκετ, ντρεςς,
Πύ μαρέα μριζ το λεςς.

Κάθε ένα απ' τα πλία
Βγαλ χαρύμενο λαλία,
Τεκ' ματόφκο νίχτας πλι
Χαμπυριά κε τι λαλί.
Με τι δίνα, μεγαλία,
Μπιλινίδκο πες τα πλία
'Χτ' υρανό πςιλά, ςτο φος
Βγεν αφόβιτος αιτός.
Για τ' ολνύς χαρά μεγάλο...
Χερετίζυν τ' έναν τ' άλο:
«Κςέβιν ίλιος, δόκεν φος!
Ίρτεν όμορφος πιρνός!»

II.

...Πες τα όλα παραμίθα
Μιν χαντρέβς πολά αλίθα.
Μπέλτιμ—ίτυν, μπέλτιμ—γιόχ,
Δεν το κςέρυμε, μπαρόχ,
Τ' εν ιςάπ να το πιςτέβις,
Μα αν θελς να ινκλενέβις,
Κάτςι τίντζκα κε φυχρίθ,
Πύ ςε πάι το παραμίθ...

Όταν λίκος κςέιν ςτο ςτράτα,
Κρύι χαρςςύ-τ τζαγίρκο κάτα.
—Πύ παένς κε τί χαντρέβς,
Πος ακόμα τι παντρέβς;
—Καταςόνο!—ίπεν λίκος.
—Πότε πέραςις 'χτα ίκυς!
Γιάν τι ςένα άλιαχ λιγ'
Κόμα κάμυν μπυιταχλίχ!
Υςς-κε γό-πα ίμε μ ά ν α!
Νυν καλά κε λόρια-ς ντράνα.
Το γιαςςλίχ αφίν κε πάι,
Τέκας κλάπςε κε χαντράι!
Φινυμ-ία!..
...Δάιν το κάτα.
Λίκος 'γάλια πάι λον ςτράτα.
Τ' όρος μπίτεπςιν απςά.
Χλίτςκο άνεμος φιςά.
Τα χορτάρια κατατίλςεν
Στερ το πυχνα ςςυρυμίλςεν.

Πίρεν 'ντάμα-τ' το τζίιρ-τ
Κε ςτυπόθιν πις ςτο ςιρτ.
—Μπρε, τα λόγια πυ φυχρίθα,—
Νύνςεν λίκος,—εν αλίθα.
Νε ταιφά κε νε αγάπ,—
'Αιτς να ζίςο τ' εν ιςάπ!
Χριαζ' γινέκα να χαντρέβο,

Να ςπυδάζο να παντρέβο.
Ος τα ποτ' μπορίς να ζις,
Χάλις άνεμο-καλίς!

Λίκος πάι, νυνίζ βαθέα...
Π' καχ το ένα καφαλὲα
'Τος αςτζέφτιν πες το ςτζαδ
Αλεπύ μακρὶ το ραδ.
Τ' αλεπύ κεμάτ, ιπλόθιν.
Λίκος ντράνςιν, τζαχ δακρόθιν.
Κόχςεν τζαχ: «καχύ, καχύ!»
Ράντςιν ςκόθιν τ' αλεπύ.

—Τί να λέις;

Κοτίνςε λίκος.
—Να κεμάςνε... δεν ςε 'φίκα...
Στα γοργά γο, αλεπύ,
Κατ' γιρὲβο να ςε πυ!
Πύ μεγάλνες ςι μορφύλα;
Τίτκα μάτια, τίτκο γύλα,
Τίτκο όμορφο τζιράι,—

Δεν βριςςκύνε, τεκ' χαντράι!
Το καλό-μ' το αλεπύτςκο,
Αχιλτάρκο κε μυρφύτςκο!
Εγὸ ςένα, αλεπύ,
Γιάν τιν πςςί-μ' ςε αγαπύ!
Σι πρ̀ατίζις το χιςμέτο-μ:
Περς, τι περς-με τζάλκα πέ-το!
Γιὰ ας νίςςκυμε βαχτλίδς,
Γιά ας χάνυμ κάτο-γις!»

Τί κι' αν ίλεγανε δί-τιν
(Τ' ίμνετς μις στο-λαχαρτί-τιν!)
Τ' ένα, τ' άλο, μπιλμέμ τί,
'Ιρτεν ς'ν άχρα τ' λαχαρτί.
«Νικοτίρς» κε «νικοτίρςα»
Σ' ένα τοπ ςτο όρος γίρςαν.
Λίκος ςχον το μτι-τ' πςιλὰ,
Τ' αλεπύ χαμνογελά.
Αλεπύ τ' αντέτ εν τίτκο:
Τ' αλεπύ εν ανιατζίδκο.
Πάι ςτον λίκο κε νυνίζ:
«Στα, γο κάμυ-ςε βαχτλίδς»!

(γ ςινέχια ςτον επόμενο Αρ.)

ΤΑ ΠΕΔΙΚΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΥ ΙΡΟΑ

Ανίκςαμε τιν αβλόπορτα, μπίκαμε στι μικρί σκιερί αβλί κε κιτάκςαμε ολόγιρα. Ι αβλί βύλιαζε στις πρασινάδες. Ανάμεσα απ' τα δέντρα φενότανε το άςπρο ςπίτι.

Εδό, ςτο ςπίτι αφτό, ςτιν αβλί αφτί, πέραςε τα πεδικά κε εφιβικά-τυ χρόνια ο 'Οτο Γιύλιεβιτζ Σμιντ.

Στι ςκιά κάθετε ςτον πάνκο ένας γερός αςπρομάλις γέρος. Τον περιτριγρίςανε τα πεδάκια. Γινόντανε λόγος για το Βόριο Πόλο. Με ενθυσιαζμό προφερόντανε τα ονόματα Πίρι κε Σμιντ, Αντρέ κε Βοντοπιάνοφ, 'Αμυνδςεν κε Κρένκελ. 'Ακςαφνα ένα περκναδιαζμένο πεδί διέκοπςε τιν κυβέντα κε ρότιςε ντροπιαζμένα το γέρο.

—Κε ίςτε ο πραγματικός πατέρας-τυ;

—Ο πιο πραγματικός, —χαμογελόντας, απάντιςε ο γέρος.

—Μα γιατί τα γένια-ςας ίνε τόςο κοντά;—θάβμαςε το πεδί. 'Ολι γελάςανε.

'Ετςι γνορίςαμε τον πατέρα τυ 'Οτο Γιύλιεβιτζ. Αφτός μας διιγίθικε για τα πεδικά χρόνια τυ γενέυ καταχτιτί τις Αρχτικίς.

Μια φορά, πυ όλι ι ικογένια

Ο Ο. Σμιντ ςτα πεδικά-τυ χρόνια.

ίτανε καθιζμένι στο τραπέζι, ο πατέρας διάβαζε εφιμερίδα. Ι εφιμερίδα ίτανε γιομάτι από πλιροφορίες για τα κατορθόματα τυ επιςτίμονα Αντρέ. Ο θαραλέος εκςερεβνιτίς κςεκίνιςε με αερόςτατο για το Βόριο πόλο, μα στο δρόμο χάθικε μαζί με τυς ςιντρόφυς-τυ.

Ο εκςάχρονος 'Οτο άκυε προςεχτικά τον πατέρα-τυ, δίχος να τυ κςεφίγι καμιά λέκςι. Από τότε παρακαλύςε πάντα τον πατέρα-τυ να τυ διιγάτε για τις μακρινές θάλαςες κε χόρες, για τυς ατρόμιτυς περιιγιτές.

Μόλις έγινε εφτά χρονό, έμαθε πια να διαβάζι. 'Αρχιζε να διαβάζι λέμαργα για τυς ατρόμιτυς θαλαςοπόρυς κε για τις με-

γάλες ανακαλίψεις. Περιςότερο απ' όλα αγαπύςε να διαβάζι φανταςτικά κε περιπετιόδικα διγίματα.

'Οταν ίχε λέφτερο κερό ο 'Οτο πίγενε ςτι θάλαςα (τότε ι ικογένιά-τυ βριςκότανε ςτιν Οντέςα) για πςάρεμα. Ολόκλιρες όρες καθότανε με τ' ανκίςτρι ςτο χέρι. Κάρφονε για πολίν όρα το βλέμα-τυ ςτον ορίζοντα κε ςινόδεβε με τι ματιά-τυ τα καράβια, πυ φέβγανε. 'Ιςτερα πετύςε μονομιάς τ' ανκίςτρια κε βυτύςε ςτα πράςινα νερά.

Ανάμεςα ςτυς ςιντρόφυς τυ ο 'Οτο ίτανε ο πιο μικρός, μα όλι τον αγαπύςανε κε τον ςεβόντανε για τι γενεότιτά-τυ. 'Ιτανε πάντα πρότος ς' όλα τα πεχνίδια, δεν άφινε να τον αδικέβυνε κε ιπεραςπιζόντανε πάντα τυς μικρότερυς ςιντρόφυς-τυ.

Ο 'Οτο ίτανε 12 χρονόν, όταν ι ικογενιά-τυ πέραςε ςτο Κίεβο. 'Ιτανε καλοκέρι. Ο 'Οτο αγαπύςε πολί, να πιγένι περίπατο ςτο Δνίπερο. Ανέβενε ςτ' απόκριμνα βράχια, ςκαρφάλονε επιτίδια ςτα πιο αψιλά δέντρα, κολιμπύςε κε, βέβεα, έπιανε πςάρια.

Σιμονε το φτινόπορο. Ο πατέρας έφερε τον 'Οτο ςτο διεφθιντί τυ 2-ρυ γιμνάςιυ τυ Κίεβυ. 'Επρεπε να εξςακολυθίςι τι μάθιςι πυ τιν διέκοψε.

—Δεν έχι θέςις,—απάντιςε ο διεφθιντίς.

Τότε ο Γιύλι Φρίντριχοβιτζ έβγαλε το ενδιχτικό, πυ πίρε ο 'Οτο απ' το ςκολιό τις Οντέςας, όπυ μάθενε πριν. 'Ολι ι βαθμί-τυ ίτανε πεντάρια. Ο διεφθιντίς, βλέποντας τυς βαθμύς τυ 'Οτο, δέχτικε να τον ενγράψι ςτο γιμνάςιο:

—Για έναν τέτιο μαθιτί έχυμε θέςι.

'Οπυ κι' αν μάθενε ο Οτο ίτανε πάντα καλός μαθιτίς. Ερχότανε ςτο ςκολιό ςτιν όρα, καθαρός κε με γύςτο ντιμένος.

Φίλαγε καθαρα κε με τάξι τα βιβλία κε τα τετράδιά-τυ. Ο 'Οτο ίτανε πιθαρχικός κε βοιθύςε πάντα τυς ςινταξιότες-τυ, πυ μένανε πίςο ςτα μαθίματα.

'Οταν έγινε 18 χρονό, ο 'Οτο ίταν πια φιτιτίς τυ κλάδυ τον μαθιματικόν ςτο πανεπιςτίμιο τυ Κίεβυ. Στο πανεπιςτίμιο, όπος κε ςτο ςκολιό, ο 'Οτο Σμιντ μάθενε καλίτερα απ' όλυς.

Ο ΓΥΛΙΒΕΡ ΣΤΙ ΧΟΡΑ ΤΟΝ ΓΙΓΑΝΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΕΟ ΕΧΤΟ

ΠΟΣ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΑ ΤΙ ΒΑΣΙΛΙΣΑ

Στο ςαλόνι τις ιποδοχίς τις βαςίλιςας βριςκότανε ένα μεγάλο πιάνο. Στα πεδικά-μυ χρόνια μάθενα λίγο μυςικί, κε τόρα μύρθε στο μιαλό να διαςκεδάςο τι βαςίλιςα με το πέκςιμό-μυ. Μα ίμυνα πολί μικρός για να πέκςο ς' ένα τέτιο τεράςτιο όργανο. Τότε νά τί ςοφίςτικα.

'Εφτιακςα από γερό κςίλο για μένα διο βαριά ρόπαλα. Τις χοντρές άκρες στα ρόπαλα τις σκέπαςα με δέρμα ποντικύ για να μι χαλάςυνε τα πλίχτρα. Σιμά στο πιάνο βάλανε ένα απςιλό ςκαμνί κε μ' ανεβάςανε πάνο-τυ. 'Ετρεχα μπρος κε πίςο πάνο στο ςκαμνί κε με τα ρόπαλα χτιπύςα τα πλίχτρα. 'Ετςι κατάφερα να πέκςο τις βαςίλιςας κάμποςα ενκλέζικα τραγυδάκια. Ι βαςίλιςα εφχαριςτίθικε πολί. Μα εγό απ' το γλίγορο τρέκςιμο μόλις ανάςενα, δεν ίτανε έφκολο να τα καταφέρο με τι μυςικί.

'Αλι μια διαςκέδαςι ςοφίςτικε ι ίδια ι βαςίλιςα.

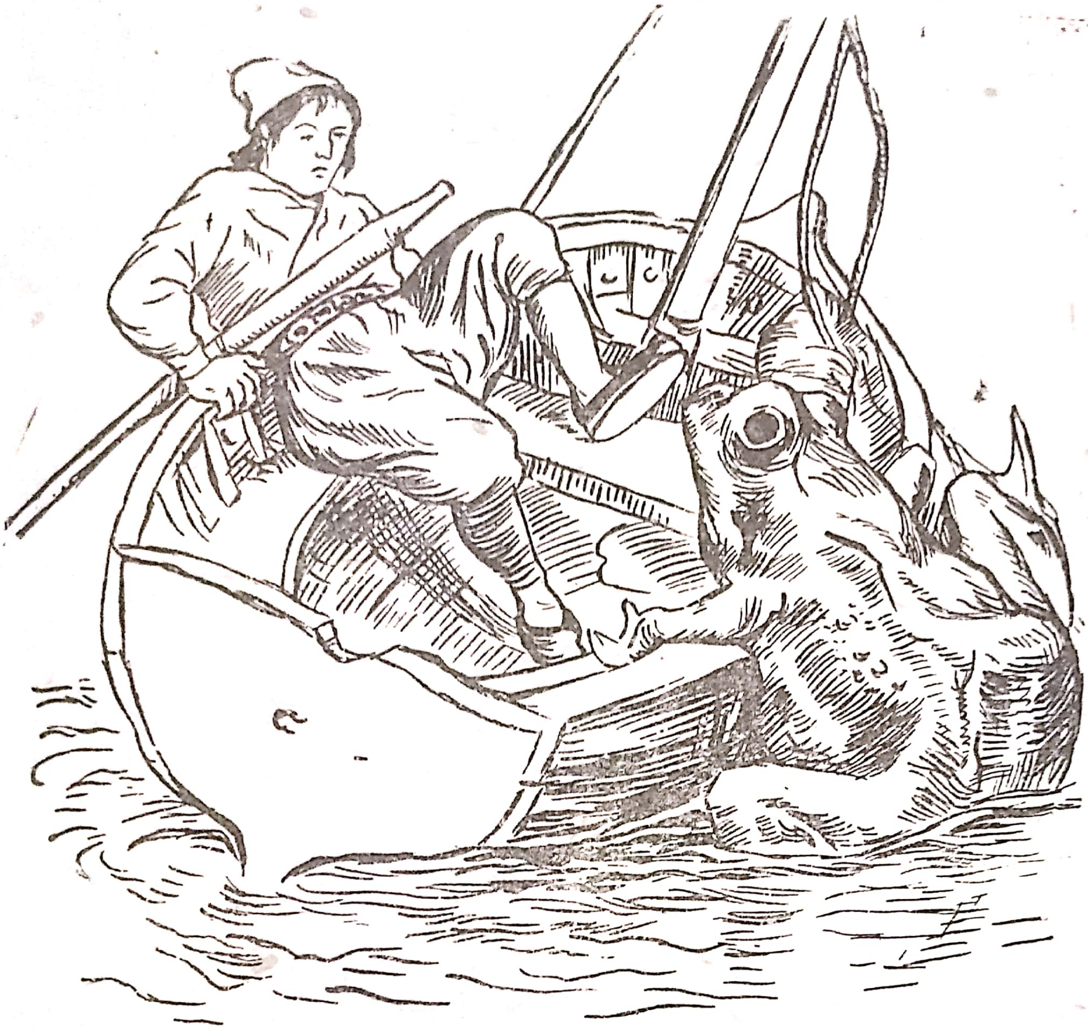
—Ανθροπάκο,—ίπε μια φορά,—μπορίς να κιβερνάς βάρκα. Ινε πολί καλό για τιν ιγία-ςυ.

—Μεγαλιότατι,—απάντιςα,—βάρκα κςέρο να κιβερνό, μα το ζίτιμα ίνε ότι όλες ι εδό βάρκες ίνε πάρα πολί μεγάλες για μένα. Δε μπορό να τα βγάλο πέρα μαζί-τυς.

—Το κακό αφτό ινε έφκολο να το διορθόςυμε,—ίπε ι βαςίλιςα.

Τιν ίδια μέρα παράνκιλε τυ μαρανκύ να φτιάκςι μια πεχνιδιάτικι βάρκα με κυπιά κε κατάρτι. 'Ιςτερα από δέκα μέρες ι βάρκα ίτανε έτιμι. 'Ιτανε πολί όμορφι κε μ' άρεςε από μιας αρχίς. 'Ιςτερα απ' αφτό ο μαρανκός έφτιακςε μια τεράςτια κςίλινι ςκάφι. Πιςόςανε καλά τι ςκάφι για να μι βγάζι νερό κε τιν βάλανε ςε μια μεγάλι κάμαρα. Χίςανε νερό στι ςκάφι κε βάλανε μέςα τι βάρκα.

'Ολα ίτανε έτιμα. Κάθιςα στι βάρκα κι' άρχιςα να λάμνο. Ι αβλί-

κές κιρίες ςορεφτίκανε ολόγιρα στι ςκάφι. Μερικές απ' αφτές ανίκςανε τις βεντάγιες κι' αρχίςανε ν' αερίζυντε. Φίςιςε ο άνεμος. Έβαλα γλίγορα το πανί, πυ φύςκοςε κ' ι βάρκα πέτακςε μπρος. Ι βαςίλιςα γέλαςε κε διάτακςε τυς ιπιρέτες να φιςίςυνε τι βάρκα απ' τιν άλι μεριά. 'Αλακςα επιτίδια το πανί, γίριςα τι βάρκα κε τιν πίγα πίςο. 'Ολι ίτανε ενθυςιαζμένι απ' τιν επιτιδιότιτά-μυ. 'Ιςτερα απ' το τάκςίδι ι Νταντά πίρε τι βάρκα-μυ ςτιν καμαρά-τις κε τιν κρέμαςε ς' ένα καρφί για να ςτεγνόςι

Κάπια φορά εκί πυ έπλεα μυ ςινέβικε ένα λιπιρό περιςτατικό. Ο ιπιρέτις πυ έχιςε φρέςκο νερό στι ςκάφι, δεν πρόςεκςε κε μαζί με το νερό έρικςε στι ςκάφι έναν τεράςτιο βάτραχο. 'Οταν με μπάζανε στι βάρκα, ο βάτραχος κρίφτικε κάτο απ' το νερό έτςι, πυ δεν τον ίδα. Μα μόλις κςεκίνιςα απ' τιν ακρογιαλιά, ο βάτραχος όρμιςε στι βάρκα-μυ κε άρχιςε να πιδάι μπρος κε πίςο πάνο απ' το κεφάλι-μυ. Σίκοςα το κυπί κε μ' όλι τι δίναμι άςτραπςα μια τυ βά-

τραχυ στο κεφάλι. Ο βάτραχος αμέσος χάθικε κάτο απ' το νερό, κε δε φενότανε πια.

Μα το πιο φοβερό περιστατικό μυ σινέβικε με μια μαιμύ. Τότε φοβίθικα τόσο πυ ίνε δίσκολο κε να το διιγιθό. Ι δυλιά έγινε έτσι.

Μια ζεστί καλοκεριάτικι μέρα ι Ντα-ντά-μυ έφιγε να πάι μυσαφίρισα κε μ' άφισε στιν κάμαρα μοναχό-μυ. Καθόμυνα στο σπιτάκι-μυ κε νίσταζα. Άκσαφνα στιν κάμαρα κάτι χτίπισε. Κσεμίτισα απ' το σπιτάκι κε φοβιζμένος αποτραβίχτικα. Ίδα, πος μια τεράστια μαιμύ μπίκε απ' τ' ανιχτό παράθιρο κε τρέχι μέσα στιν κάμαρα. Άκσαφνα έπεσε πάνο στο σπιτάκι-μυ, τ' άρπακσε με τα χέρια-τις κι' άρχισε να το κιτάζι. Στριμόχτικα στι γονιά κε καθόμυνα, δίχως να τολμίσο να σαλέπσο. Μα ι μαιμύ κίτακσε απ' το παράθιρο, με ίδε κε έχοσε στιν πόρτα το μαλιαρό χέρι-τις. Έπρεπε να κριφτό κάτο απ' το κρεβάτι, μα δε δυλέβι πια το μιαλό-μυ απ' το φόβο κ' έτρεκσα στιν άλι γονιά. Ι μαιμύ άρχισε να με κινιγάι. Άλες τρις φορές τις κσέφεβγα, μα τιν τρίτι φορά μ' έπιασε απ' το καφτάνι κε μ' έβγαλε όκσο.

Ι μαιμύ, φένετε θα νόμιζε, ότι ίμε κανένα μικρό μαιμυδάκι. Μ' έσφικσε στο στίθος-τις κι' άρχισε να μυ χαιδέβι τριφερά το πρόσοπο. Ίθελα να κσεφίγο. Μα εδό ίτανε τα σκύρα! Ι μαιμύ μ' έσφικσε τόσο, πυ τρίκσανε όλα τα στύδια-μυ. Ισίχασα κε δε σάλεβε ύτε το δάχτιλό-μυ.

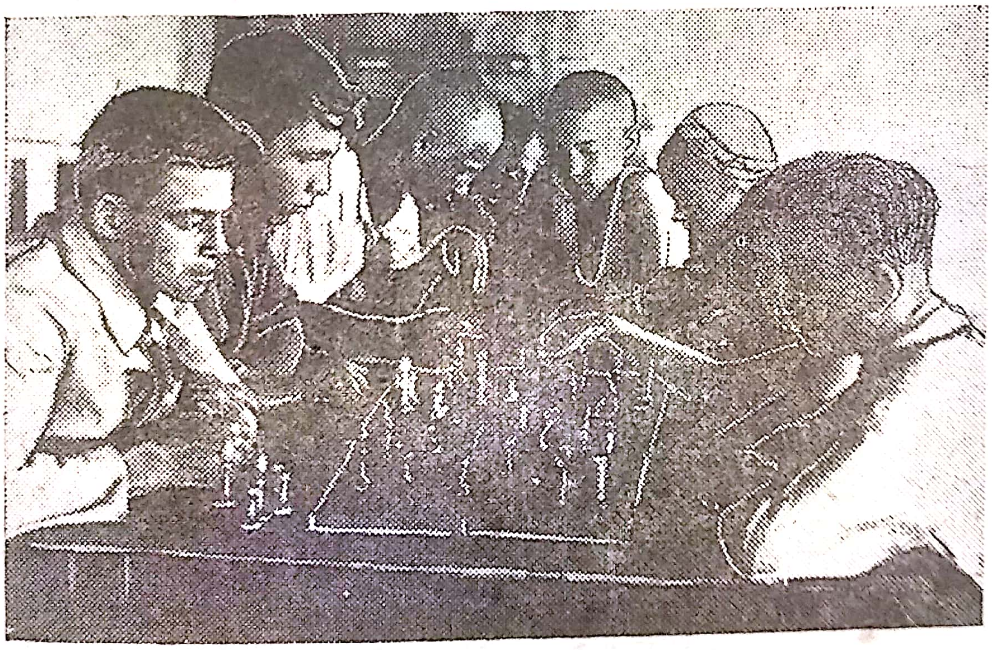
Άκσαφνα άνικσε ι πόρτα κε στιν κάμαρα μπίκε ι Ντα-ντά. Ι μαιμύ πετάχτικε στο παράθιρο. Με τα τρία πόδια-τις σκάλοσε στυς σολίνες τις βροχίς κε γλίγορα ανέβικε στι στέγι. Με το τέταρτο πόδι-τις με κρατύσε. Από μακριά ακύστικε ι φοβερί φονί τις Νταντάς-μυ. Το καιμένο το κορίτσι παρ' ολίγο να χάσι τα μιαλά-τυ απ' το φόβο, βλέποντας το κακό πυ έπαθα. Στο παλάτι όλι αναστατόθικαν. Ι ιπιρέτες τρέκσανε για σκάλες. Φέρανε σκινιά. Στιν αβλί σορέφτικε πολίς κόζμος. Όλι με σικομένα τα κεφάλια κιτάζανε απάνο. Κι' απάνο, στιν κορφί τις στέγις καθότανε ι μαιμύ. Με το ένα χέρι με βαστύσε σα μικρό μορό κε με τάλο μυ γιόμιζε το στόμα με καρίδια πυ τάπερνε απ' τις σακύλες τον μάγυλόν-τις. Όταν αρνιόμυνα να τρόγο, ι μαιμύ θίμονε κε με χτιπύσε στο ζβέρκο.

Τί έπρεπε να κάνο; Τα πεδάκιά αρχίςανε να πετροβολάνε τι μαιμύ για να τιν φοβερίςυνε κε να κατεβί απ' τι στέγι. Μα τυς τ' απαγορέπςανε. Ι πέτρες μπορύςαν να με πετίχυν κε να μυ ςπάςυν το κεφάλι. Βάλανε κάμποςες ςκάλες κε κάμποςι άνθροπι ανέβικαν στι στέγι. Ι μαιμύ κατάλαβε πος με τα τρία πόδια δε θα μπορέςι να φίγι. Μ' άφιςε στι στέγι κ' ι ίδια πίδιςε στο γιτονικό ςπίτι.

Βρέθικα πάνο ς' ένα φοβερό ίπςος. Κάθε λεφτό μπορύςα να κατρακιλίςο κάτο. Ο άνεμος μπορύςε να με ρίκςι, αν θα φιςύςε πιο δινατά. Εφτιχός αφτό δε ςινέβικε. Ο ιπιρέτις τις Νταντάς-μυ, ένα νέο γενέο παλικάρι, πρότος ςέρνοντας το κορμί-τυ ίρθε ςιμά-μυ, μ' έβαλε στιν τζέπι-τυ κε κατέβικε επιτιχιμένα κάτο.

Τι μαιμύ τιν πιάςανε τιν ίδια μέρα κε τιν πίγανε στο θιριοτροφίο. Από τότε στο παλάτι δεν κρατύςαν πια κανένα ζόο.

(Ι ςινέχια ςτον επόμενο Αρ.).

Στις πιονέρικες καταςκινόςις τις Μαριύπολις (Γιύριεφκα). Ι πιονέρι πέζυν ςκάκι.

ΔΕΝΤΡΑ ΚΕ ΦΙΤΑ, ΠΥ ΒΓΑΖΥΝΕ ΣΑΠΥΝΙ

Σαπυνόδεντρα ίνε τέτια δέντρα, πυ έχυνε μέςα-τυς μια ιδιέτερι υςία φιτικίς προέλεφςις — ςαπονίνι, πυ δίνι με το νερό μπόλικο αφρό ςαπυνιύ.

Τα ςαπυνόδεντρα φιτρόνυνε στις ζεςτές χόρες. Απ' αφτά κςέρυμε: 1) το δέντρο τις Χιλίς[1]) απ' τιν ικογένια τον ροδόιδον. Ι φλύδα αφτύ τυ δέντρυ έχι ςαπονίνι κε για τύτο τι χριςιμοπιύνε στο πλίςιμο ιφαζμάτον, τα δέντρα τις ικογένιας τον ςαπονοιδόν, πυ φιτρόνυνε στιν τροπικί Αμερικί, στιν Κίνα κε στι Γιαπονία. Αφτά έχυνε καρπύς με μπόλικι ςαπονίνι, πυ τυς χριςιμοπιύνε στο πλίςιμο. Αφτά τα δέντρα μπορύνε να φιτρόςυνε κε στι Μαβροθαλαςίτικι ακρογιαλιά τυ Καφκάςυ.

Εκςόν απ' τα δέντρα, πυ περιγράπςαμε ιπάρχι ακόμα ένα πολίχρονο χορτόφιτο απ' τιν ικογένια τυ μοςχοκαριύ—το ςαπυνόφιτο. Αφτό φιτρόνι στις όχτες τον ποταμόν κι' ανάμεςα στα χαμόδεντρα. Ι ρίζα-τυ, πυ λέγετε ςαπυνόριζα, έχι μπόλικι ςαπονίνι.

Το ςαπυνόφιτο ίτανε γνοστό ακόμα στιν αρχεότιτα κε μ' αφτό πλίνανε το μαλί.

Τόρα πλίνυνε ιφάζματα με ασταθί χροματιζμό, όπος παραδίγματος χάρι το μετάκςι κε άλα.

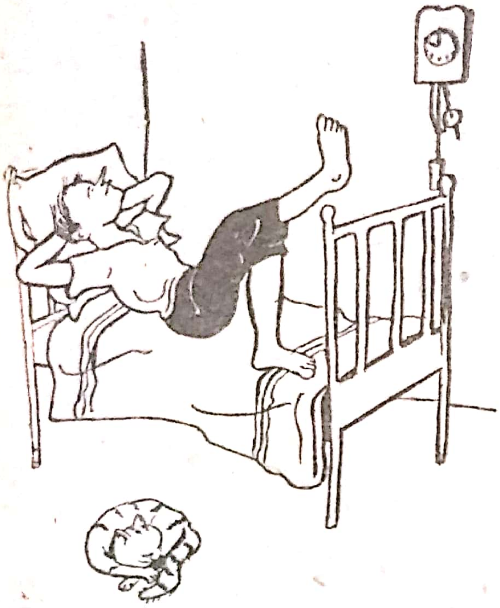
1) Χιλί ίνε χόρα, πυ βρίςκετε στι Νότια Αμερικί.

Ο ΤΡΑΝΟΣ ΤΕΜΠΕΛΙΣ ΕΦΕΒΡΕΤΙΣ ΕΛΙΣ

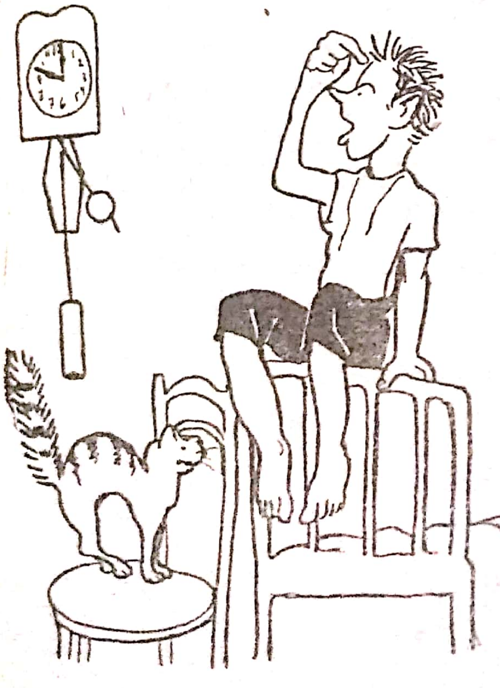
1.

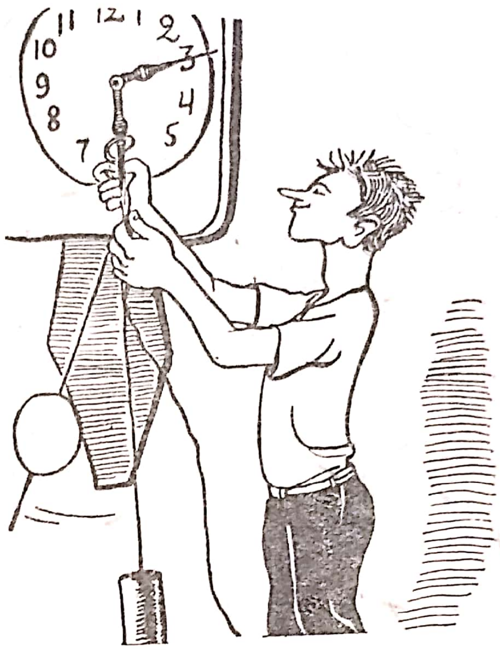
Έκςιπνος κε γνοςτικός
Ο μικρός-μας Έλις
Έχι οςτόςο ένα κακό:
Ιν' τρανός τεμπέλις.

2.

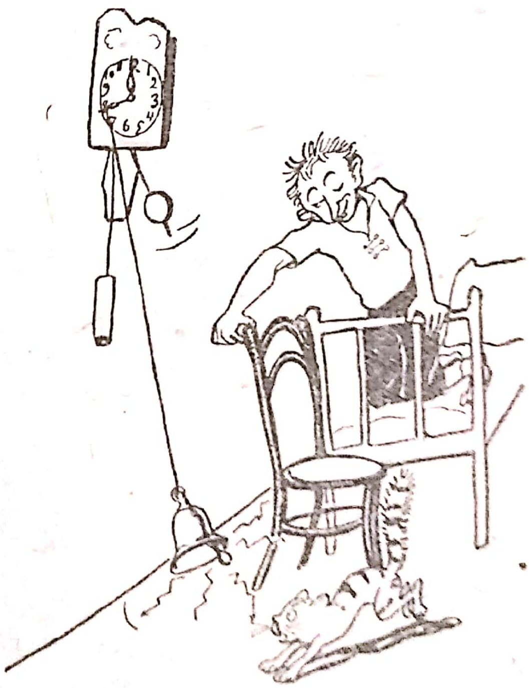
Κςαπλομένος ςτο κρεβάτι
Σκέφτετε για τι ζοί
Τόςο για να μιν κοπιὰζι
Να τιν κάνι πιο απλί.

3.

Κάθε μὲρα ςτο ςκολιό
Πάι αφτὸς αργά.
Πος να κάνι το ρολόγι
Να τονέ κςιπνά;

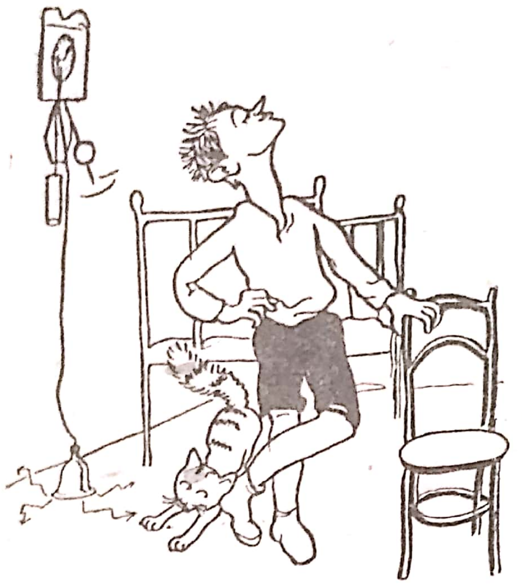

4.

Σκάλιςε μες τα μιαλά-τυ
Λίςι για να βρι καμιά
Κε εφέβρεςι μεγάλι
Κάνι κςαφνικά.

5.

Κε ςτον οροδίχτι πάνο
Δένι εφτίς ςκινί
Ι άλι άκρι ςτιν καμπάνα
Κ' ι καμπάνα ςτο ςκαμνί.

6.

'Αμα ίρθε ο οροδίχτις
Για να δίκςι οχτό
Πέφτι κάτο ι καμπάνα
Κε... πο! πο! Κακό!

7.

Νταν, νταν! Κςάφνυ κςεκυφένι
'Ολυς μες' το ςπίτι
Μα δες, ςτέκετε ο 'Ελις
Εφεδρέτις, μα τεμπέλις
Απςιλά κρατάι τι μίτι.

Κίμενο—Α. Ριόνι

Ζογραφιές—Θ. Γιαλί

ΓΙΑ ΔΙΑΓΟΝΙΖΜΟ

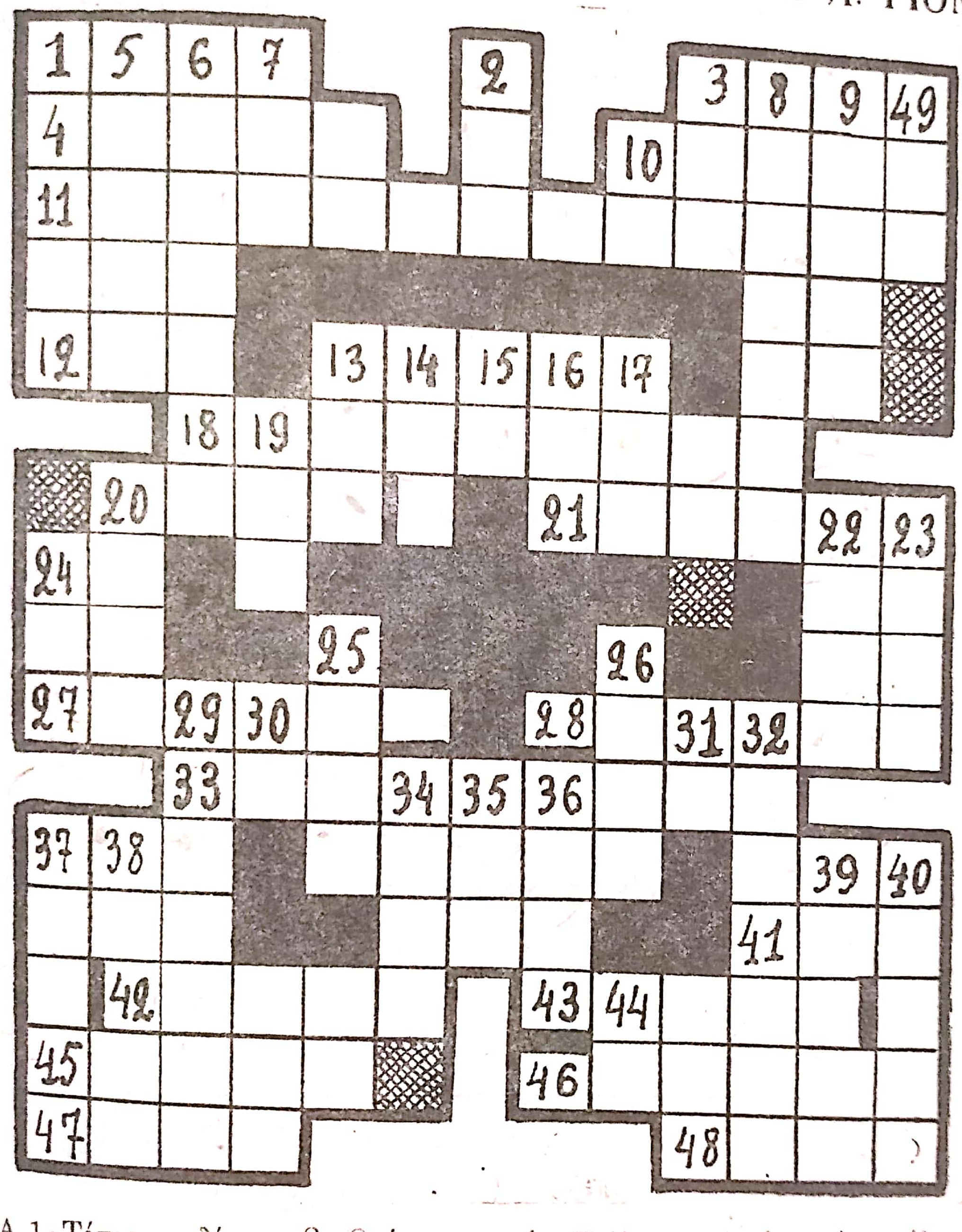
Ζογραφιά τυ μαθιτί Διμίτρι Τςεράχτυ.

(10-τάκςιο ςκολιό χ. Σαρτανά)

ΓΙΑ ΝΑ ΠΕΡΝΑΜΕ ΤΙΝ ΟΡΑ-ΜΑΣ

ΣΤΑΒΡΟΛΕΚΣΟ

τυ Α. ΡΙΟΝΙ

ΚΑΘΕΤΑ 1. Τόπος με δέντρα, 2. Θεά στιν αρχέα Ελάδα, 3. Αριθμιτικό σιμάδι, 5. Χόρα τις αρχέας Μεσοποταμίας, 6. Σκέπαζμα, 7. 'Ονομα θιλικό, 8. Τόπος γένισις, 9. Μέσο μεταφοράς, 10. Σίνδεζμος αντιθετικός, 13. Αρχικά γράματα τυ κίπυ τις ανάπαψις ροσικά, 14. Φιλολογικό ζανρ, 15. 'Αρθρο, 19. "Ονομα θιλικό, 17. 'Ορος στο σκάκι, 19. 'Αλογο, 20. Μέτρο βάρυς, 22. Ποταμός στον Κάφκα.ο, 23. Το τέλος κάθε αντικιμένυ, 24. Μεγάλος σοβιετικός ακαδιμαικός—γλοσολόγος, 25. Νιζί στιν Ελάδα, 26. 'Ιδος αμακσιύ, 28. Χρόνος, 29. 'Ενια ζιτίματος, 30. Νότα μυσικί, 31. Νότα μυσικί, 32. Επιστίμι, 34. Πιοτό, 35. Αποτέλεζμα πολέμυ, 36. Θεός τις αγάπις, 37. Πετσί, 38. Πόλι στιν αρχέα Μεσοποταμία, 39. Επίριμα αριθμιτικό στιν αρχέα ελινικί γλόσα, 40. Τόπος ιστορικίς μάχις στον εμφίλιο πόλεμο, 44. Νότα μυσικί, 49. Αρχιγός αβισινιακίς φιλίς.

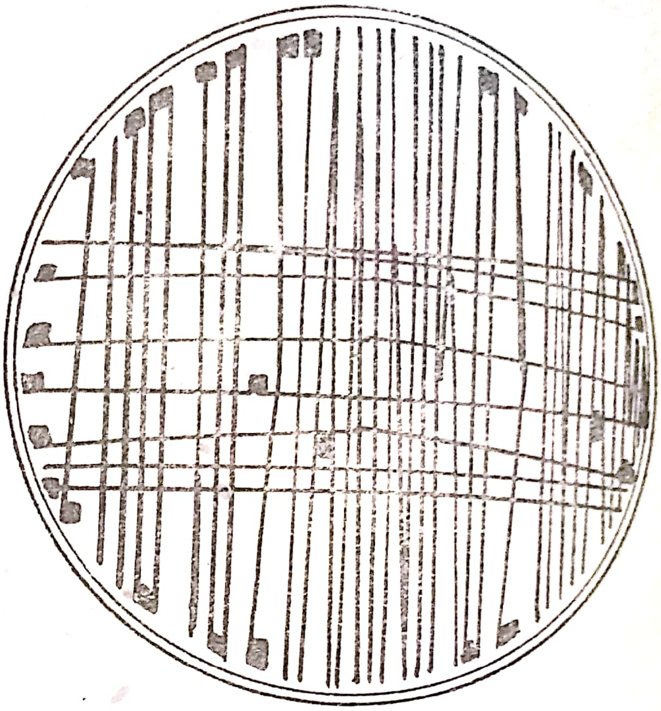
ΟΡΙΖΟΝΤΙΑ. 1. 'Ιδος φορεσιάς, 3. Αθλιτιζμός, 4. Εκίνι πυ μπορί, 10. Στρατιγός τον διμοκρατικόν Ισπανια, 11. 'Ελινας διιγιματογράφος, 12. Κινέζικο όνομα, 13. 'Ονομα ροσικό, 18. 'Αγκλος πολιτικός, 20. Επίριμα τοπικό, 21. Κάτικος τις Ατζάριας, 24. Νότα μυσικί, 27. 'Ελινας γλοσολόγος, 28. Θερμάστρα, 33. Φιλάγι στιν πόρτα, 41. Τρίπα στιν αρχέα ελινικί γλόσα, 42. Δέρμα, 43. Γεομετρικό σόμα, 45. Προσοπίδα, 46. 'Ονομα θιλικό, 47. 'Αστρο, 48. Σοβιετικό Τιλεγραφικό Πραχτορίο.

ΠΙΤΙΚΕΣ ΑΣΚΙΣΙΣ

Με τις παρακάτο ομιοκαταλικςίες να ςχιματίςετε πίιμα

. . . . χέρι
. . . . μαζί
. . . . μέρι
. . . . καλί
. . . . περιφάνια
. . . . τρανί
. . . . ρυμάνια
. . . . δι
. . . . χέρι
. . . . εχδρομί
. . . . αγέρι
. . . . ζοί.

ΣΧΙΜΑΤΟΓΡΙΦΟΣ

Διαβάςτε τί γράφι ς' αφτόν τον ςχιματόγριφο.

ΑΠΑΝΤΙΣΙΣ ΣΤΟ ΣΤΑΒΡΟΛΕΚΣΟ ΤΥ «ΠΙΟΝΕΡΥ» ΑΡ. 7.

ΟΡΙΖΟΝΤΙΑ:

3. Κινοβύλιο, 7. Ατμομιχανί, 8. Κιθάρα, 12. Υρά, 13. Λεκάνι, 14. Ίδι. 15. Δαδί, 17. Ρόι, 18. Αθινά, 19. ΣΟΣ, 20. Υάτ.

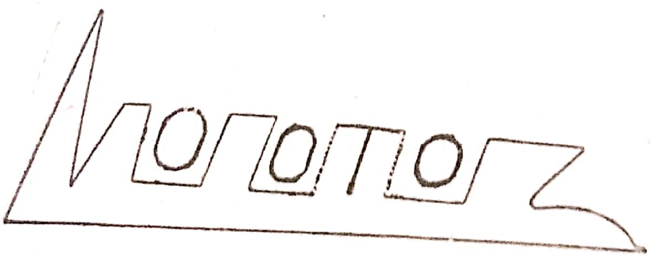
ΚΑΘΕΤΑ:

1. Ελί, 2. Ρό, 3. Κριτ, 4. Νερό, 5. Βόλι, 6. Λάμα, 8. Καλογριά, 9. Θυκιδίδις, 10. Αράδα. 11. Ρανίδα, 16. 'Ιτα.

ΛΙΣΙΣ

Στυς ςχιματόγριφυς τυ «Πιονέρυ» Αρ, 7

1.

2.

Κάτο ι φαςίςτες

ΔΙΟΡΘΟΣΙ

Από απροςεχςία τυ εκδότι διμοςιέφτικε ςτον „Πιονέρο" αρ, 7 το διίγιμα „Κάςτορ" δίχος το όνομα τυ ςινγραφέα. Ο ςινγραφέας τυ διιγίματος „Κάςτορ" ίνε ο Α. Ριόνις.

ΠΕΔΙΑ! Τις απαντίςις ςτα προβλίματα να τις ςτέλνετε ςτι ςίνταχςι: Мариуполь, Апатова, 24. Редакции „Пионерос"

Σ' ΟΛΥΣ ΤΥΣ ΠΙΟΝΕΡΥΣ ΚΕ ΜΑΘΙΤΕΣ ΤΟΝ ΕΛΙΝΙΚΟΝ ΣΚΟΛΙΟΝ

Ι σίντακσι τυ «ΠΙΟΝΕΡΥ» κιρίτι διαγονιζμό για το καλίτερο λογοτεχνικό έργο κε για τιν καλίτερι ζογραφιά. Ο διαγονιζμός ίνε αφιερομένος στα 20-χρονα τις Μεγάλις Σοσιαλιστικίς Επανάστασις τυ Οχτόβρι.

Στό διαγονιζμό μπορύνε να πάρυνε μέρος ι μαθιτές απ' τιν 1-τι ος τι 10-τι τάκσι.

ΜΠΟΡΙΤΕ ΝΑ ΓΡΑΨΕΤΕ: διγίματα, καλιτεχνικά χρονογραφίματα, πίματα, δραματάκια στι διμοτικι ίτε στι μαριυπολίτικι διάλεχτο. Τα έργα πρέπι να ίνε προτότιπα (κε όχι αντιγραφές).

Πρέπι να γράφετε για κίνο, πυ σας σινκινί πολί, για τυς ανθρόπυς, πυ βρίσκυντε ολόγιρά-σας, για ενδιαφέροντα γεγονότα. Τα έργα πυ θα γράψετε πρέπι να σινκινύνε τον αναγνόστι, να τυ προκαλύνε οριζμένες σκέψις, διαθέσις.

ΜΠΟΡΙΤΕ ΝΑ ΖΟΓΡΑΦΙΣΕΤΕ: πορτρέτα τον καλίτερον σταχανοβικόν τυ κολχοζιύ-σας, τον μαθιτόν-αριστύχον, ικόνες απ' τιν κολχόζικι ζοί, απ' τι ζοί τις επιχίρισις, ικονογραφίες για το διίγιμα ίτε το παραμίθι, πυ διαβάσατε, γελιογραφιες κ. α.

Θάνε καλό να ζογραφίζετε με ιχνογραφικό μολιβι ίτε με κινέζικο μελάνι (τυςς) σε καθαρό άσπρο χαρτί. Μπορίτε να στίλετε κε ζογαφιές χροματιστές. Στι δεξιά κάτο γονία πρέπι να ίνε ι ιπογραφί τυ μαθιτί πυ τιν ζογράφισε κε σε πιά τάκσι τυ σκολιύ μαθένι.

Μαζί με τα έργα κε τις ζογραφιές να μας στίλετε κε τις ακόλυθες πλιροφορίες: Επόνιμο, όνομα, σε πιά τάκσι μαθένετε κε τιν αντρέσα-σας.

Τα καλίτερα έργα κε ι ζογραφιές θα διμοσιεφτύνε.

Για τα καλίτερα καλιτεχνικά έργα (διίγιμα, πίιμα κ. α.) ι σίντακσι τυ «Πιονέρυ» θα δόσι τέσερα βραβία: α) 150 ρ., β) 100 ρ., γ) 75 ρ. κε δ) 50 ρ.

Για τις καλίτερες ζογραφιές—τρία βραβία: α) 100 ρ., β) 75 ρ. κε γ) 50 ρ.

Ι τελεφτέα προθεζμία τυ διαγονιζμύ ίνε ι 10 τυ Οχτόβρι.

Ι σίντακσι τυ «ΠΙΟΝΕΡΥ» προσκαλί όλυς τυς πιονέρυς κε μαθιτές να πάρυν ενεργό μέρος στο διαγονιζμό αφτό.

Ι ΣΙΝΤΑΚΣΙ

ΠΕΔΙΑ!

Γραφτίτε ςιντρομιτές στο μινιάτικο ιχονογραφιμένο περιοδικό «Πιονέρο».

Ι ςιντρομί στον «Πιονέρο» κοστίζι:

Για 3 μίνες	90 χ.
-„- 6 -„-	1ρ. 80 χ.
-„- 1 χρόνο	3ρ. 60 χ.

Ι ΣΙΝΤΑΚΣΙ

ДОНЕЦКОЕ ОБЛАСТНОЕ
ГРЕЧЕСКОЕ ИЗДАТЕЛЬСТВО

ΕΛΙΝΙΚΟ ΕΚΔΟΤΙΚΟ
ΤΥ ΔΟΝΜΠΑΣ

Μαριύπολι, Απάτοβα, 24. Τιλέφονο 3-17.

Ιπέφθινος ςιντάχτις: **Κ. ΧΑΝΤΕΛΤΙΣ.**

Подписано к печати 28-VIII 1937 г. Уполоблліта № 1867. Тираж 1500.

Стат формат 186x264, печат. листов 2, в листе 68.000 знак. Автор. листов 3¼ бумаж. листов 2. Мариуполь, типография газеты «Колехтивистис». Зак. № 80.